

ONDŘEJ NEFF

**ROCK
MÉHO
ŽIVOTA**

ARKADSKÝ CYKLUS

PLUS

Rock mého života

Arkádský cyklus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Neff
Rock mého života
Arkádský cyklus
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ARKÁDSKÝ CYKLUS

**rock
MÉHO
ŽIVOTA**

ONDŘEJ NEFF

**ROCK
MÉHO
ŽIVOTA**

ARKÁDSKÝ CYKLUS

PLUS

Text © Ondřej Neff, 2018

Cover and illustrations © Martin Zhouf, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-259-1005-4

ISBN e-knihy 978-80-259-1031-3 (1. zveřejnění)

ČÁST I.

ELVISOVA SMRT

(PROLOG)

Bezpečnostní opatření v baru Excelsior mohla uspokojit šéfy ochranky komandéra Spojených sil Sluneční soustavy (dále SSSS) při schůzce s Jeho Excelencí imperátorským velvyslancem planet Aldebaránu, pokud předpokládáme, že něco takového existuje nebo existovat bude. S tou výhradou, že nějaký velvyslanec Aldebaránu je nula ve srovnání s tím, co na Luně znamená pan Aurelius Horác. Prohlídka byla tak důkladná, že jediné, co mi neudělali, bylo obrácení naruby. Koukali se mi do nosu, jestli tam neskrývám řízené stěly typu nos-pupek, a kam se mi ještě koukali, prozradím až po dvaadvacáté hodině. Měli pochybnosti kolem kresby mé duhovky, dokud jsem jim nedoporučil, aby případné reklamace adresovali na výrobce whisky Johnnie Walker. Do testeru jsem jim musel dvanáctkrát opakovat, že „drásavé píďalky se hořce chumľaly v louži“, než jsem je přesvědčil, že jsem opravdu Jakub neboli Kuba Nedomý, narozen 23. listopadu 2022 nahoře na Plesnivce, tedy Zemi, a koho by zajímaly opravdu velké detaily, tak tedy narozený v Evropě. Od června 2045 setsakra trvale na Luně, s konečným určením habitat Arkádie. Původně havíř, naneštěstí. Pak starožitník, naštěstí.

„Starožitník,“ divil se každý z hlídačů, kteří mě vyslychali, a že jich byl postupně tucet. Vyslovoval to slovo s takovým podivem, jako bych byl velrybář, a to by bylo opravdu hodně divné, být na Luně velrybářem. „Proč chce pan Horác mluvit se starožitníkem?“

„To vám jistě rád poví sám pan Aurelius Horác,“ odpovídal jsem beze snahy o duchaplnost.

To, co jsem si nesl v kufříku, rentgenovali tolikrát, že jsem mohl doma ušetřit za svícení, pokud bych to donesl zpátky.

Což jsem neměl v úmyslu.

Šéf Horácovy ochranky se netajil neklidem.

„Veškeré soukromí zajištěno, pane Gazello,“ ujišťoval ho majitel Excelsioru pan Alfréd.

„Veškeré je málo. Vyžadují naprosté!“

„Naprosto naprosté,“ zaradoval se pan Alfréd, že slyší tak výborný nápad. Naklonil se k panu Gazellovi a něco mu pošeptal.

Bohužel jsem tady neměl svého specialistu na odposlechy Dědka Čucháka, takže jsem musel nespokojeně říct:

„Co si to tu šeptáte? Jdeme na tu schůzku dva, pan Horác a já. Mám právo vědět, co se tu děje.“

„Kokón...“ hlesl pan Alfréd a zakoulel očima.

Excelsior je teď utopený v energetickém poli. Aurelius Horác si najal ochranu proti odposlechu na půl hodiny. Dobrý, říkal jsem si, jenže je blbý, že ztratím kontakt s Dědkem Čuchákem.

Jen aby mě Aurelius Horác nesežral jak humra, až ho vytočím, a přesně to jsem měl v úmyslu.

Kráčeli jsme po šarlatově rudém běhounu chodbou z foukaného skla. Já šel po levé straně, Gazella po pravé.

„Naprosto bezpečné, naprosto bezpečné,“ povykoval za námi pan Alfréd a úpěnlivě mu při tom vrzaly boty.

Napochodovali jsme do konferenční místnosti. Rozhlédl jsem se kolem sebe.

Odkud se vyloupne náš hlavoun Aurelius Horác?

Jen málo lidí na Luně vědělo, kdo to je ve skutečnosti.

Aurelius Horác je krycí jméno pro muže jménem Elvis Presley.

Muže, který byl celý život legendou a ještě větší legendou se stal, když údajně umřel. Legenda se mu stala osudem. Byl z legendy uplácaný jak sněhulák z koulí zmrzlého sněhu.

Jdu za Elvisem Presleym a jeden druhému splatíme starý dluh.

Aspoň tak jsem si to já pitomec maloval.

Za barem se mihnul nějaký stín. Nenapadlo mě, že právě tenhle stín udělá škrť přes rozpočet Elvisovi i mně.

Ohlédl jsem se po Gazellovi. Taky ten stín musel vidět. Nevrhoval se vpřed, nemetal vejčité granáty, všechno tedy bylo v pořádku.

Pan Horác vystoupil zpoza rohu.

Pro všechny pan Horác, majitel poloviny kyboprůmyslu, buďovatel přinejmenším pěti lunárních habitatů, strůjce lunární obrany proti pozemským útokům, šedá eminence všech vládních útvarů, které tu existovaly, existují a existovat budou.

Pro jedny Aurelius Horác, pro mě Elvis Presley.

Na to, co se stalo pak, nezapomenu nikdy. Začalo to v okamžiku, kdy Gazella začal zpod saka tahat tu ošklivou černou věčičku.

Ta hnusná černá věc v Gazellově ruce byla energetická zbraň. Vyzářuje proud žhavých korpuskulí, naladěný na specifickou vzdálenost. Prostě, je to staré dobré ergo.

Gazella to pral do Elvise Presleyho z erga s vehemencí, která by si zasloužila lepší užití: kdyby s podobným úsilím stavěl komín, měl by takový tah, že by vám vycuc klobouk. Proto ten zájem, jestli je to tady bezpečné! Mělo to být bezpečné pro něho, aby mohl svého pána oddělat. Žhavé korpuskule krájely oběť na kusy, jako když řezník bourá krávu nožem s aktivním ostřím.

Šlo to rychle.

Oběť byla naporcovaná a ještě stála na nohou, pak se sesypala, sesula, slila, všechno dohromady.

Hodně ošklivý pohled.

Trápil mě dost dlouho, i když, na druhou stranu, po tom všem, co mi ta hrouda masa, dokud chodila, provedla, měl jsem právo říct: Dostal jsi, co sis zasloužil, šmejde.

A to, co provedla, budu teď vyprávět.

(1)

Luna je takové místo, kde sice hodně záleží na majetku a postavení, ale taky hodně záleží na tom, co kdo ví a co kdo neví.

Takový Luigi Mantella, například. Je tu taky hezkých pár pátků a většinu těch pátků strávil coby policejní hlavoun habitatu Arkádie. Někdy je v nemilosti a to pak přicházel na kus řeči k nám do starožitnického krámku.

Zvláštní člověk, tenhle Mantella. Nepoznal jsem v životě mnoho policajtů tak dobře jako jeho. Dalo se o něm říct, že je to v jádru dobrý chlap, jak se to říká o lidech, kteří někoho podrazili a pak se ožírali na lepší zapomenutí. Nemůžu si na něho stěžovat. Měl tucty dobrých důvodů, proč mě zatknout, a dokonce to někdy musel udělat. Vždycky ale byla jeho tvář poznamenána výrazem upřímného politování a nikdy mě nečastoval obvyklými policajtskými žvásty.

To byl rozhodně plus.

Co se mi nelíbilo?

Například způsob, jakým vcházel do krámku. Normální člověk vejde, rozhlídne se, a buď jde rovnou za mnou, nebo za Dědkem, podle toho, kdo vartuje u pultu, nebo zapíchne zrak do něčeho za jímavého. Nebo se tváří, že k nám zabloudil omylem, a pak se mu jakoby rozbřeskně a on vypisuje na obličej „a podívejme, starožitnický krámeček, kde jsem se tu vzal, no dobře, když už tu jsem, porozhlédnu se tu.“ Mantella vešel a hned se podíval na ten nejmíň pravý exponát v naší sbírce. On snad má v oku nějaký super antik-kit nějaké generace, která teprve přijde. Pravda,

Mantella z toho nikdy nedělal žádnou aféru, ale stejně mě tím znervózňoval.

Inu, policajt.

Krámek má dvě až tři části. Vejdete po dvou schůdcích, vstoupíte do místnosti čtyřikrát pět metrů. Po pravé ruce je pult, vlevo prosklená skříň. My vystavujeme originály, žádné plastivizní upoutávky, které jenom matou kunčofta, protože mají zešvindlovaný obraz, všechno je na nich vylepšené a načančané a kunčoft si neuvědomuje, že kupuje obraz, ne původní zdroj obrazu. Obchodník ho masíruje nad plastivizní prezentací a ukazuje na tohle a pak zas onohle... A podívejte se na tu řemeslnou práci, to se ještě dovedlo poctivě pracovat, ta přesnost výlisku, to by dnes už nikdo nedokázal, zpracovávali Lebovičovi prodavači kunčofty a ti potom, když jim skladník přivezl na vozíku to, co kupovali, byli tak zpracovaní, že si ani nevšimli, jaké šmízo si povezu domů.

To se u nás nepraktikovalo, vše tu bylo právě.

Tedy, právě v tom smyslu, že se na to dalo sáhnout. U starožitností je pravost nebo nepravost pojem značně relativní. Právě je to, co projde antik-kitem. Myslíte snad, že staří Římané neshbírali starožitnosti? Jistěže ano. Starožitnost je proto starožitností, že jí je málo. A když je něčeho málo, lidé se snaží to vyrobit. Takže vyrábějí i nové starožitnosti. A tu to máme: je falešná starožitnost z roku, dejme tomu, mínus dvě stě dva méně starožitná, protože je falešná, anebo více starožitná, protože jí příděch podvodu dodal zajímavosti? To je zbytečná úvaha, protože žádné tak staré starožitnosti nejsou. Jsou ale falešné středověké starožitnosti, vyrobené před třemi, čtyřmi sty lety. Jsou bezcenné? Nejsou. Není tedy čím si lámat hlavu. Snažil jsem se vždycky, abych měl antik-kit o krok novější generace, než se běžně dá sehnat. Což se mi díky konexím celkem spolehlivě dařilo.

Ale abych se vrátil k našemu krámku.

Druhá místnost přímo navazovala na tu první, byla ale menší, jen čtyři na čtyři. Kolem dokola regály a zase pult. Tady jsme měli za pevnými roletami speciality pro fajnšmekry, zejména po-

zemskou mechaniku. Natahovací hodinky. Věci z bakelitu. Drátové telefony. Psací stroje na klapky.

Ovšem to nejvzácnější, to jsme vždycky měli vzadu. To asi platí pro každý obchod. Třebaže obchod je pověstně otevřená a čestná záležitost, vždycky se v něm najde něco, co se nedá z nejrůznějších důvodů nastrkovat každému pod nos a musí to být přechováno vzadu. Navíc, není zákazník jako zákazník. Jsou zákazníci slušní a upřímní a jsou zase ti, co rádi otravují a prudí, takže kdyby například nějaký ateistický fanda viděl křížek nebo modlitební kobereček, udělal by z toho aféru, jako bych to byl já, kdo hodil atomovku na Švýcarsko.

Což jsem nebyl, jako že je Plesnivka nade mnou, toho času bez Švýcarska. Tady vzadu občas bývaly věci více méně pochybného původu. Například věci pašované, a pašování byl kvetoucí kšeft do té doby, co se situace zhoršila, a vztahy s Evropským protektórátem byly na leváčku spoustu let, právě od třináctého, když někdo hodil tu všivou atomovku na Švýcarsko.

Asi ho potrestali za to, že se vždycky drželo zpátky. A taky proto, že měli prachy ulité jinde.

Mantella vešel. Bylo na něm vidět, že je unavený. Držel se sice zpříma, to tenhle Talián uměl dobře, ale jeho velké černé oči byly jako zamžené a měl pod nimi kruhy. Na sobě měl krátký černý převlečník zapnutý až ke krku. Nohavice měly puky a podle lesklých bot by se člověk mohl holit, na to si on vždycky potrpěl.

Ale Dědek Čuchák, jak mi později sdělil, měl výhrady.

„Ty puky chtěly přežehlit už předevčírem a na botách měl vrstvu prachu osmnáct hodin starou,“ tvrdil a mně nezbyvalo než mu věřit.

Jsem já kyborg? Mám snad v očích mikrometr a dovedu rozpoznat tloušťku vrstvy prachu na botách? Nejsem, nemám a nedovedu. A nevádí mi to, protože za zadkem mi sedí Dědek Čuchák, který kyborg je, a umí tohle i spoustu dalších věcí.

„Jak se vede,“ uvítal jsem Mantellu, když jsme si odbyli uvítací procedury, mezi něž patřilo i objetí a symbolický pocol na levou i pravou líc. Mantellův rod pochází z Toskánska, ze Sienny,

tam to chlapi i ženské dělají. Já pocházím z Prahy, tam to nedělá nikdo. Ale naučil jsem se.

Měl jsem svatozář. To proto, že náš nový antik-kit měl zase jednou technologický náskok aspoň na půl roku, a to pro nás znamenalo půl roku pohody. Dovedeme rozlišovat zrno od plev lépe než jiní. I než Lebovič.

Převlečník si odložil, takže byla vidět černá páska na klopě.

Usmál jsem se, když jsem ji spatřil. Všiml si toho. Policajti si dobře všímají, jak se kdo tváří. Mantella si vždycky všimal. Při příchodu hned švihnul očima na pult v druhé části krámu. Věděl, že tam máme schovanou čtrnáct padesátku, tu hromskou zbraň, která pije policajtům krev. Není vedená jako zbraň, je to oficiálně vzato odstraňovač závalů a byly doby, kdy patřila k povinné výbavě. Bohužel se našli zlobítkové, kteří ji sem tam použili k odstranění něčeho jiného, než jsou závaly, kupříkladu k odstranění trezorových dveří v bance, a taková věc policajty vždycky mrzí.

„Černá páska,“ poznamenal jsem, když jsme si sedli vzadu u stolečku a nalil jsem do šálků kávu, tu nejlepší, jaká se dá z našeho espressa vyždímat. Bylo originál italské, ovšem Taliánovi se kvalitou espressa nikdy nezavděčíte.

„Ty ji nosit nemusíš,“ pravil Mantella kysele. „Já patřím k oficiálním habitatu. Hluboké politování.“

Ano, ano. Hluboké politování nad něčím, z čeho máme všichni upřímnou radost. Luna se konečně vzchopila a dala Evropskému protektorátu a jeho fundáckému náčelnictvu pořádnou ránu.

Možná, že už jste zapomněli, co to ten Evropský protektorát byl.

Lunu začali lidé kolonizovat někdy po roce 2020, já sám jsem jako mladý kluk přišel v prosinci třiačtyřicátého roku. Patřil jsem k tomu druhu lidí, kteří odešli částečně z blbosti, částečně pro peníze, což je vlastně totéž. Byly tu ale i jiné důvody. Lidé na obou březích Atlantiku zblbli. Neoviktoriánské pokrytectví morálky „politické korektnosti“ způsobilo pandemické změknutí mozků. Francouzský, britský a brzy nato i německý parlament ovládli islamističtí fundamentalisté a vyhlásili zákon šaría. Do

seznamu zakázaných technologií brzy spadly i takové hi-tech předměty, jako je štětka na holení (Prorok se neholil, a tudíž kdo by sáhl na holicí strojek, zasloužil by ukamenování). Amerika se ještě držela, ale Starý kontinent se rychle propadal do bídy, za kterou samozřejmě mohli Židé a křesťani. Pro mnoho lidí byla emigrace na Lunu životní nutností. Od sedmdesátého roku vznikaly na Luně první prstencové pevnosti, a to byly základy habitatů, jak je známe dnes. A nahoře na Plesnivce? Bagdadský kalifát vyhlásil Evropský protektorát a poté dával všemožně najevo, že se mu vůbec nelíbí, co se na Luně děje.

Napětí hodně rychle rostlo od toho bombardování Švýcarska atomovými bombami. Dokud fundáři jen předělávali katedrály na mešity, říkali jsme si, je to jejich věc. I když, musím připustit, že mě představa katedrály svatého Víta v Praze přestavěné na mešitu štvála podstatně víc než pohled na Notre Dame de Paris. I když tu žiju takovou dobu, na Měsíci jsem nehrál kuličky. Na Hradčanech sice taky ne, ale jinde v Praze ano. Ale to Švýcarsko se ještě dlouho drželo. Imámové v něm měli ulité prachy a neměli důvod ho znepokojovat, stejně jako ho neznepokojovali komunisti a před nimi nacisti. Ale ve sto třináctém ruplo nějakému ajatolláhovi v kouli a nechal na Švýcarsko hodit atomovou zbraň. Prý byla jedna, někdo říká, že sedm, výsledek ale byl takový, že se o něm debatovat nedalo: Švýcarsko zmizelo z mapy jako stát, byly to jen skály. Neznámý bojovný ajatolláh (nikdo se nikdy k tomu velkolepému činu, Alláhovi milému, nepřiznal) štvál ze zákulisí proti habitatům na Luně a vyhrožoval invazí. Bezpečnostní síly zachytily pokusy o útok: roboti narvaní výbušninami, antraxem, sarinem, vše jsme měli postupně poznat.

Oficiální stanovisko Luny? Neutralita. Plesnivka se nás netýká. Odešli jsme a vedeme dospělý život. Nedržíme se mámy za sukně. Na Plesnivce žije dost lidí, aby si mezi sebou dokázali svoje záležitosti vypořádat. Vraždíte se? Smutné. Zkuste se dohodnout.

Jenže po té švýcarské mega-vraždě se změnila nálada.

Lidi se nasrali a z nasrání vznikl „neformální tým“.

Už sama kolonizace Luny byla dílem prvního neformálního týmu.

Tenkrát na začátku jednadvacátého století tu byla zkostnatělá a zkorumpovaná americká NASA, stejně neschopná agentura evropská, vybrakovaná agentura ruská a snaživá, leč ne moc efektivní agentura čínská. A tenkrát se díky internetu dali dohromady lidé z celého světa a utvořili neformální tým s cílem – dobýt Měsíc. Shromáždit peníze a mozky, shromáždit výrobní kapacity. Už ne státy, ale soukromníci se dostali na Lunu s úmyslem tu zůstat a vytvořit svobodné společenství, založené na otevřenosti a výkonu, na toleranci i odpovědnosti.

A když imámové zavraždili Švýcarsko, vznikl v habitatech nový neformální tým a ten vytvořil zbraň odvety a neváhal ji použít.

V noci z 10. na 11. září 2118 se nad Londýnem otevřely pumovnice a dolů se snesl déšť robotických ninžů. Umělá inteligence. Antigravitační pohon. Vrcholná technika.

Byla to Bartolomějská noc. Ninžové šli na jistotu. Přesné adresy, popisy, identifikace. Strůjci teroru a vydírání umírali rychle, i když ne vždycky čistě.

Smrt je mokrý proces.

Což se stalo nedlouho předtím, než náš kamarád od policie Luigi Mantella navštívil náš krámek.

Neformální tým pracoval v absolutní ilegalitě. Tenkrát, když nás Mantella navštívil, se o neformálním týmu ani oficiálně nevědělo.

On sám, jako mnoho jiných státních úředníků, byl v nezáviděníhodné pozici člověka, který si něco jiného myslí a něco jiného musí říkat.

„Oficiální stanovisko je – hluboké politování,“ opakoval kysele.

„Naštěstí k oficiálům nepatřím, nikdy jsem nepatřil, a pokud nezešlím já plus řada dalších lidí, kteří by ze mě oficiála chtěli udělat, oficiálem se nestanu.“

„Já si to nedovedu spočítat,“ vložil se do debaty Dědek Čuchák. „Oni nás bombardovali. Oni se pokoušeli poslat vražedná komanda. Oni vyhlásili obchodní embargo. Oni nás odřízli od zdrojů čerstvých potravin. Ne snad, že by to zvlášť vadilo mně, ale Kubovi to vadí určitě.“

„Jistě,“ řekl Mantella. „Máte pravdu. Víte,“ dodal tiše, „já tu černou pásku nosím na klopě, ale ne na duši.“

Říkal to velmi smutně. Dvojitá tvář chlápčovi se ctí v těle nesluší.

„Ty sis ale nepřišel postěžovat, že tě donutili držet oficiální linii.“

„Nemáte ponětí, co se u nás děje,“ říkal Mantella tiše. „Nejen u nás. Mám zprávy i z ostatních habitatů. Tentokrát je to vážné. Oni chtějí vědět, kdo ty ninži vymyslel, navrhnul, vyrobil, naprogramoval a poslal na Londýn. To je absolutní priorita pro všechny složky. Pro policii i pro tajné služby.“

„No, kdo je vyrobil. Na to mám svůj názor,“ řekl jsem. „Neformální týmy. Jako na začátku minulého století. Kosmonautika byla v roce 2000 mrtvá věc. Americká NASA vždycky, když potřebovala peníze, objevila v Antarktidě zkamenělého prvoka z Marsu. Když jí rozpočet Kongres schválil, oznámila, že je to omyl. Tak se dělala kosmonautika. Pak přišel Virgin. Brzy nato se připojily i další soukromé společnosti. A nakonec se do toho vložily neformální týmy. Dodnes nikdo neví, kdo vlastně vymyslel Miagiho motor. Viděl někdy někdo nějakého Miagiho, který by s tím motorem měl něco společného?“

A jsme tady. Já, Dědek Čuchák i ty, Luigi. Bez neformálních týmů by kolonizace Měsíce nikdy nezačala. A teď je to na druhou stranu. Bez neformálních týmů bychom dál stáli s rukama v kapsách a dívali se, jak nás bombardují islamističtí fundáci s podporou zelených a rudých a hnědých, všech odstínů prašivé duhy.

„Mě to taky napadlo,“ říkal Mantella. Tohle muselo napadnout někoho, kdo znal ty staré časy. Zajímavá věc: už dlouho se lidi nezajímají o to, co bylo. Tedy, přesněji: o to, co bylo před tím, než oni sami byli na světě a začali ho vnímat. Narodil ses v roce 2040? Zajímavé je to, co je od roku 2050 nahoru. Co bylo před tím, je nula. Narodil ses v roce 2022, jako kupříkladu já? Taky mě moc nepálí, co bylo před tím. Ale všechno, co se zajímavého semlelo od té doby, nosím v hlavě a nosí to tam v hlavě i Dědek Čuchák, a když potřebuju něco vědět opravdu přesně, zeptám se ho.

„Takže jsi na stopě, Luigi. Vždycky je na tebe pěkný pohled, když jsi na stopě. Jako ohař. Nožky jak strunky, jiskra v oku.“

„Nedělej si z něho srandu,“ nabádal mě po komlinku Dědek. Slyšel jsem ho v implantátu za uchem. „Je na tom bídně. Změřil jsem mu tlak. Mohlo by to s ním seknout.“

„Ono to vypadá, že ty neformální týmy mají centrálu tady, v Arkádii.“

„To je velká čest. Myslel jsem, že nejčilejší habitat je Sarden, a vidíš, ona si pospíšila Arkádie.“

„Bohužel. Říkám bohužel proto, že musím přijít na to, kdo za tím vším je.“

„A když ne?“

„Oni chtějí sloučit policejní sbory Malých moří.“

„Cože?“

„Habitaty na Severojižní magistrále mají mít společný policejní sbor. S velitelstvím někde mimo. Ještě se neví, jestli to bude Apollonie nebo Oz.“

„To bys měl po žížalkách,“ podotkl jsem věčně.

„Opatrně, Kubo,“ káral mě Dědek. Ten jeho kybernetický mozek! Došlo mu rychleji než mně, co to všechno znamená.

„Vy byste měli taky po žížalkách,“ upřesnil Luigi a obličej měl jako karbonitový výlisek. „Myslíš, že by pan policejní prefekt z Oz nebo Apollonie měl pochopení pro vaše hříčky se starožitnostmi? On by neměl ani pochopení pro Dědka Čucháka. Jen tak nekoukej,“ obrátil se na mého přítele, Frankensteinovo monstrum v poněkud miniaturizované podobě. „My tě vedeme jako Kazimíra Pruse, občana Arkádie se všemi právy. Jenže někdo jiný přijde a podívá se, jak to s tebou ve skutečnosti je a kolik genetického materiálu z Kazimíra Pruse v tobě zbylo.“

„To by musel mít hodně silnou lupu,“ namítl jsem suše.

„Tak tohle bylo od tebe ale hodně sprostý,“ zaštěbetal mi v komlinku za uchem Dědek Čuchák. „Víš dobře, že doktor Kurz nenahrazuje. Doktor Kurz množí. Já náhodou mám v sobě původního DNA na rozdávání.“

Doktor Kurz je náš dvorní lékař, specialista na kombinované

organismy. Chodí po hraně zákona tak tenké, že se nemůže zout, aby se nepořezal. My mu dodáváme technologie, které jsou na indexu, a on nám za to občas vypomůže, když něco nedopadne dost dobře.

Tak s tím by byl taky konec, uvědomil jsem si. Kdyby sem přišlo nějaké nové koště z Oz, a nemuselo by sem ani chodit, od té doby, co prodloužili pátou panlunární na jih, se Arkádie a Oz začínají k sobě povážlivě blížit, mohlo by zamést s Dědkem a přeradit ho do kategorie androidů a s doktorem Kurzem by jistě zatočilo taky. Protože on tyhle míšence, jako je Dědek Čuchák, vyrábí.

Což se nesmí.

„Oni mají hodně silnou lupu, to mi věř,“ navázal Mantella na debatu.

„Takže co? Mám zjistit, kdo tady postavil nebo nechal postavit komando robotických ninžů, které nahoře na Plesnivce udělalo trochu průvanu, a my jsme si tady všichni řekli, no konečně si přestáváme nechat srát na hlavu? Mám najít a shodit ty lidi, udat je policii, protože se bojím nějakýho posranýho policejního hlavyňáka z Apollonie?“

„Dědku,“ otočil se k němu Mantella, „ty máš absolutní paměť. Zkus v ní zapátrat a upozorni mě, jestli se mýlím, když řeknu, že jsem se ani slůvkem nezmínil, že by Kuba měl shazovat nějaké lidi policii.“

„Nemýlíš se,“ řeklo moje Frankensteinovo monstrum. Karbonitový plát implantovaný do obličejové části pod teleskopickým okem uzpůsobeným pro noční vidění sebou zacukalo. Vypadalo to, že mu každou chvilku pukne, jenomže ve skutečnosti to byl smích.

„To Luigi nikdy nedělá, Kubo, měl bys to už vědět, za ta léta.“

„Tak proč jsi přišel, Luigi? Postěžovat si?“

„Já? Vůbec ne. Já vás přišel varovat.“

„Že sem přijde nové koště z Oz anebo Apollonie a zamete s námi. Stalo se, varování přijato. Dáš si ještě kafe?“

„Ne,“ řekl Luigi a teprve teď se přestal tvářit jako utrápený kokršpaněl.

„Ale tys nás před tím varoval!“

„Varování teprve přijde, hoši. Co víte o robotických zabijácích typu ninža?“

„Jsou to sympatické stroje,“ řekl jsem. „Vyvinuty neformálními týmy tady na Luně. To ví každý. Že je centrum týmu tady v Arkádii, to je pro mě příjemná novinka. Ninžové jsou autonomní jednoúčelové organismy s posláním zabít konkrétní osobu. Jsou schopné infiltrovat informační sítě a čerpat z nich podklady pro rozhodovací procesy. Chybí jim sebezáchovné obvody. Kdyby se stalo, že některý z nich bude zničen, stačí své poslání přesunout na jiného robotického ninžu a ten ho přijme jako sekundární cíl. Takto je možno na jednoho ninžu vložit až pět set takových cílů. To je samozřejmě teorie, protože v praxi žádný ninža nevydrží tak dlouho, aby tolik cílů zlikvidoval.“

„A fyzicky?“ zkoušel Luigi moje znalosti. „Jak vypadají?“

„Nejsou to androidi. Jsou to malé stroje, snad dokonce doveudou morfovat. Přijmou tvary a barvy okolí.“

„V podstatě máš pravdu. Můžu ti dokonce jednoho takového ninžu ukázat. Dědku,“ obrátil se na mého společníka, „dáš mi heslo pro uplink?“

„Blbej polda,“ odpověděl bez zaváhání.

Dědek má opravdu zvláštní smysl pro humor a jeho uvažování se ubírá po klikatých, avšak vždycky strašlivě logických stezkách. On je samozřejmě admin našeho systému a může Luigimu přidělit jakékoli heslo a heslo bude fungovat. Ještě před chvilkou do mě hučel, abych byl opatrný, a teď najednou se snaží Luigiho nasrat. Co to do něho vjelo?

„No tak, doprdele, co to má být?“ ohradil se Luigi Mantella.

„Heslo uplinku. Řekni ‚blbej polda‘ a my se rádi podíváme, co jsi nám přinesl.“

On ho zkouší. Chce vědět, jak moc mu záleží... na čem? Aby nám ukázal, čím členové neformálního týmu počastovali v Londýně teroristy, kteří se neúnavně pokoušejí propašovat na Lunu antrax? Abychom se společně zasmáli?

„Blbej polda,“ pravil chytrý polda Luigi Mantella a měl v tváři asi tolik emocí, jako je na svahu kráteru Collins kopretin.

Přenos dat proběhl bleskově, ale i mě překvapilo, odkud Dědek obraz vygeneroval.

Jeho zoomové oko přizpůsobené jako noktivizor navzdory všem zákazům a příkazům a úkazům, co jich je na Luně vydáno a platí, avšak v Mantellově Arkádii na to policajti kašlou a snaží se způsobit, aby se tu lidi nervali a nezabíjeli a nekradli, a je jim jedno, když někdo v Centrálním parku šmíruje pářečky, toto zoomové oko zafungovalo jako projektor. Vyšlehl z něho svazek bílého světla, trvalo to zlomek vteřiny, jediný výboj komprimovaných dat zakuklených do podchlazených fotonů.

Robotický ninža, to byla věru šeredná věcička.

To, co nám Mantella předváděl, byla zřejmě nějaká instruktážní prezentace. V úvodní části jsme mohli obdivovat ninžu – jeho kulovité tělo velikosti dvou pěstí volně plující prostorem. Byl vybaven miniaturním gravimotorem, takže se pohyboval zcela nelslyšně všemi třemi směry. Když se přiblížil ke stropu, z vrchlíku se vysunula článkovaná tykadla, jimiž se zachytil a mohl tam setrvat delší dobu, a to v energeticky nenáročném režimu. Všiml jsem si, že i ve spodní části má jakousi záklopkou, takže podobná tykadla má zřejmě k dispozici i pro pohyb na zemi.

Chvilku kolem nás kroužil. Potom z Dědkova zoomu vyšlehl další snop dat a rozbalil se do podoby člověka.

Lekl jsem se, třebaže to byla velmi stylizovaná podoba. Postava se pohybovala velmi přirozeně, ovšem měla jen velmi hrubý tvar. Jen oživlý panák, nic víc.

Panák si „všiml“ ninži a dal se na útěk. Teď ninža předvedl, jak umí manévrovat v prostoru. Kroužil kolem muže, ten se snažil kličkovat, uhýbat, ovšem proti ninžovi byl neohrabaný a pomalý. Najednou mu z ruky vyrostlo cosi jako zbraň. Namířil a vystřelil, bylo vidět, jak mu zpětný ráz škubl rukou. Dokonce trefil, protože ninža odletěl stranou. I to byla součást prezentace – měla přihlížejícího přesvědčit, že ninža přežije i přímý zásah střelnou zbraní.

„Šikovnej parchant,“ pochválil jsem ninžu a představoval si, jakou radost asi měl výrobce antraxových bomb, když se tenhle létající grapefruit objevil uprostřed noci v jeho ložnici.

„Prezentace se týká pozemských gravitačních podmínek?“ zeptal se Dědek.

„Samozřejmě,“ trhl sebou Mantella, který pozoroval prezentaci s velkým zaujetím. „Na Luně by v šestinové gravitaci byl ten parchant ještě čilejší.“

„To by asi nebylo zapotřebí,“ podotkl jsem.

Prezentace vrcholila.

Muž zvolna klesl na kolena a ninža se zastavil na metr od jeho hlavy.

Pak to červeně blesklo, rubínový výboj zasáhl hlavu panáka a ta rozkvetla jako velikánský vlčí mák, hlava se rozevřela a v příšerně zpomaleném podání teď začalo všechno realisticky věrně lítat ven, jako když někdo otevře kufr a vyhazuje spodky a košile a fusekle, protože si na dně zapomněl medvídko pro štěstí.

Takže litaly šplíchance krve a mozek a oči, jen ten medvídek ne a ne se objevit.

„To snad nemuselo bejt,“ řekl jsem znechuceně. Napadlo mě, že si dnes dám jen malý oběd.

„To je instrukční prezentace,“ komentoval Mantella. Jistěji už viděl. Uvědomil jsem si, že se otočil a dívá se teď na mě a ne na postavu, která pomalu klesala k zemi. „Je pro potřebu členů neformálního týmu, není to večerníček pro malé nezbedy. Ten, kdo ji vyrobil, nebo ti, kteří ji vyrobili, si přáli, aby si členové týmu uvědomili, k čemu jejich produkt slouží. Představuju si, že teprve potom se rozhodovali, jestli zbraň nasadí.“

„Jestlipak se fundáři takhle radili, než hodili na Bern atomovou bombu,“ zabručel jsem.

„Výsledek je ovšem podobný,“ ozval se Dědek Čuchák. „Z Bernu jsou trosky a v Londýně teče krev.“

Prezentace skončila. Uvolnili jsme se. I Dědek Čuchák. I když je to kyborg a tkání někdejšího Kazika Pruse v sobě moc nemá, na nedostatek emocí si stěžovat nemůže. Přestože na něho působí jinak než na mne. Jemu se žaludek zvednout nemůže – v žaludeční krajině má generátor studené fúze.

„Takže takhle nějak ten ninža vypadá,“ shrnul představení Mantella.

„Kde jste to získali?“

„Tobě to říct můžu. Ilegálním odposlechem osob, které podezíráme, že jsou na neformální tým napojeni. Tým má na Zemi svoje spojení, to si jistě dovedeš představit. Je tam odbojářská síť, která pracuje v hluboké konspiraci proti fundamentalistům i proti loutkovým vládám Evropského protektorátu. Mám prostředky, jak kontrolovat jejich komunikaci. Tak jsme dostali i tuhle nahrávku.“

„Když budete odposlouchávat, třeba přijdete i na tu neformální skupinu tady v Arkádii,“ řekl jsem bezbarvě.

Taková pitomost je jistě napadla taky. Ale co k tomu mám dodat?

Mantella neřekl nic, ale v očích mu nezářil plamen obdivu nad mým důvtipem.

„Takže co?“ zeptal se Dědek Čuchák, jako obvykle o krok přede mnou.

„Je to složitá věc,“ povzdechl si Mantella.

Začal jsem tušit něco moc špatného.

„Dovedem si představit. Ale snad to rozpleteme,“ naléhal Dědek.

„Ono je možné, že ty naše odposlechové služby jsou pod fundáckou kontrolou. A že ty odbojové síť jsou infiltrované fundáky.“

„Tak je to vždycky,“ přisvědčil jsem. „Tajná válka je válka jako každá jiná. Má své raněné a padlé.“

„Ono to vypadá, že fundáci mají svoje lidi i tady.“

„Dalo by se to čekat.“

„Podle analýzy naší rozvědky se fundákům podařilo lokalizovat centrum neformálních skupin. Vědí, že je v Arkádii.“

„To je hloupé. Někdo by měl to opravdové centrum varovat,“ nabídl jsem řešení.

„Rádi bychom to udělali, kdybychom věděli, kde je.“

„Tak počkej, Luigi. Já nejsem moc chytřej. Na chytrost mám Dědka. Ale úplněj vůl taky nejsem. Přece nečekáš, že skočím na takovej špek?“

„Nečekám, Kubo, naprosto ne. Nic od tebe nechci. Naopak, já ti přišel poskytnout službu, tobě a Dědkovi. Ono to vypadá, aspoň podle té analýzy, že vás fundáři pokládají za součást neformálního týmu.“

„Nás? Majitele starožitnického krcálku?“

„Jste prvotřídní manipulátoři zakázanými technologiemi a robotický ninža je zakázaná technologie.“

„My ale pracujeme v oboru starožitností a ne zbraní cíleného ničení!“

„Vyprávějte to lidem, kteří roztavili polovinu Švýcarska a vypařili Ženevské jezero!“

„Luigi,“ řekl jsem přísně, „ty nás chceš zapřáhnout do svého týmu. Dobře víš, že v žádném neformálním týmu nejedem.“

„Tak počkat, já to nevím,“ bránil se Luigi.

„Ty si opravdu myslíš, že bychom...“

„Mezi námi, co by na tom bylo tak divného?“

Neřekl „špatného“, na to si dal pozor. Byl to přece jen loajální úředník, policista a musel ctít oficiální linii. Všechny habitaty byly ve vztazích k fundákům velmi opatrné. Omezovaly se na opatrné protesty a odmítly Evropský protektorát oficiálně uznat jako stát, takže zde neměl zastoupení na úrovni velvyslanectví, jen tu otevřel obchodní báze. Ale naproti tomu odmítly uznat i exilové vlády Británie, Francie a Německa zde na Luně. Britská královna Alžběta IV. bydlela v Šangrila jako Alžběta Windsorová a dovolili jí to jen proto, že se vykašlala na politiku a rozpodávala sbírku známek po prababičce. Političti uprchlíci se tlačili a mezi sebou hádali na Lagrangu, orbitální stanici umístěné v libračním bodě mezi Zemí a Lunou, která od začátku kolonizace Měsíce sloužila jako přestupní stanice a zároveň i jako filtr. Na Lagrangu neplatily ani pozemské, ani lunární zákony. Ne snad, že by tam neplatily žádné zákony, kapitánský můstek si dával moc dobrý pozor, aby se mu nevymkla situace z rukou, a kdo nedbal na pravidla, nepsaná a mnohdy dokonce neznámá, mohl si vyzkoušet, jak svědčí plicím čerstvé vakuum.

Koneckonců, je to trochu divné, řekl jsem si.

Nedomý a Čuchák, to je přece v technologickém podsvětí zavedená a vážená firma. To, co nám Luigi Mantella předvedl, byl docela slušný kousek zakázaných technologií. Vražedný robot, navíc na bázi popření gravitace, za to je trest na odvratu na pěkných pár let natvrdo. Pokud by se Rada habitatů nerozhodla viníka nebo viníky rovnou poslat šupem nahoru na Plesnivku, což by se rovnalo trestu smrti, vzhledem ke stupni obliby, jakému se asi těšili konstruktéři robotických ninžů ve fundáckých kruzích. Netušil jsem, že může něco takového existovat, a teď, když to Luigi tak pěkně nadhodil, mě pořádně štválo, že jsem to ani netušil.

To jsme na Luně takové nuly? Takoví budižkničemové? Konečně se Luna zmohla na pořádnou ránu – a my jsme nebyli u toho.

Až dodnes jsem si myslel, že útok roboninžů na Londýn byl dílem oficiálních struktur, že stroje nechala zkonstruovat Rada a že se jenom tváří, jako by o ničem nevěděla. Moc jsem s tím nesouhlasil, ale dovedl jsem to pochopit.

My se vám nebudeme míchat do vašich posraných bláťáckých záležitostí, to byl základ filosofie kolonizované Luny vůči mateřské planetě. Každý ze zdejších obyvatel měl silné vazby na Plesnivku, pochopitelně. I ti, kteří se narodili už tady, měli na Zemi příbuzné a jejich rodiče a prarodiče jim o Zemi vyprávěli. Díky plastivizi měli přehled o všem, co se na Zemi děje. Ta pupeční šňůra pořád existovala, ne že by neexistovala.

Na druhé straně tu byl pocit samostatnosti, jaký prožívá dítě, když odejde z domova. Je to tam pitomé a smradlavé a rodiče se perou a otec se ožírá a matka chrápe se sousedem, ať se třeba vzájemně sežerou, říká si potomek, když zakotví někde v podkrovním bytě a živí se mytím oken.

Nepůjde řešit hádky a bude se tvářit, že kouká jinam, když ožralý tatiček namaluje nevěrné mamince modré jojo kolem oka. Dokonce se bude tvářit, že je mu to jedno. Bude to ale přetvářka. Nebude mu to jedno. Nemůže mu to být jedno. Málo platné, je to fotr a máti, na tom se nedá nic změnit.

Každý z nás musel překonat chvíle, kdy zoufale toužil po ná-

vratu. Knihu bych o tom mohl napsat, jak mi bylo, když mě jako havíře podfoukli a donutili mě na Luně zůstat pod záminkou nějakého přibližného paragrafu šest úplně přibližného zákoníku super přibližlé socialistické republiky Československo, Dědek by věděl přesně, jak se to jmenovalo. Každý si to prožil. A proto je v nás všech, bezexbytku všech, velká hrdost na to, že jsme zůstali v místech, která nebyla určena k pobytu ani nějakých všivých mikroorganismů, ani myší, ani štír by tu nevydržel, a ten snese všechno, a my tu jsme a spolu s námi všivé mikroorganismy a myši a ba i ten štír by se tu taky našel, a to všechno pod protekcí zvláštního druhu lidí, kteří si říkají šutráci.

Tohle všechno je pravda a přece nám bylo líto, že svět tak snadno podlehl lidem, kteří se nemohli pochlubit ničím jiným než mírou svého náboženského fanatismu a samozřejmě také vychcaností, s jakou dokázali využít slabostí světa, jemuž nesahali výkonností ani do polovičky podrážek hodně ošlapaných bot. Evropský protektorát, můjtybože! Kolik sráčů bylo ochotných přisluhovat novým protektorátním pánům! Ale dokud se jen modlili a halili ženy do lajntuchů, byla to jejich věc. Horší to bylo, když začaly útoky proti Luně a když začaly vznikat první vývojářské dílny, například technologické centrum v Cambridgi, které pracovaly na nových zbraních schopných zasáhnout Lunu a zničit tamní habitaty.

My jsme si drželi technologický předstih, takže fundáři nás zatím reálně neohrožovali, ale podstatné bylo to „zatím“. Co když nějaký mudrc v Cambridgi nebo kdekoli jinde objeví něco, co sfoukne Arkádii z povrchu Luny? Tohle leželo v hlavě každému z nás, proto jsme se všichni radovali nad zprávou, že Luna konečně vrátila úder a vrátila ho pořádně, s úroky a bolestně.

Cílené zbraně, namířené na konkrétní lidi zodpovědné za útoky proti Luně, to byl smysl robotických ninžů.

Nenapadlo mě, že by to byl podnik neformálních týmů. Pravda, díky neformálním týmům jsme tady. Jenže to bylo dávno, skoro před sto lety. Od té doby se všechno změnilo...

Změnilo?

Lidi jsou pořád stejní. Většina se veze a občas někdo přijde s dobrým nápadem.

Jeden člověk s nápadem nebo skupina lidí s nápadem.

A oni nás nevzali do party.

„Takže, hoši,“ řekl Luigi a vstal, „taková je situace. Nemusíte se ničeho bát. Riziko je minimální, nejspíš vůbec žádné. Fundáči se možná zmocnili nějakého roboninzi. Mají lidi na to, aby ho pře-programovali. Ale už nemají na to, aby ho dostali na Lunu. Nejsou žádné spoje Země-Luna od té doby, co začaly tyhle směšné fundácké tahanice. Takže tahle hláška je nejspíš planý poplach. Jenže jako starý kamarád jsem pokládal za nutné vám o tom říct.“

„Chápu. Aby se nám dobře spalo, vid', Luigi?“

Díval se mi do očí.

„Snad ses nepolekal, Kubo? To bys mě překvapil.“

„Vypadám vyděšeně?“

„Co je uvnitř, nevidím,“ řekl vlídně, kývnul na pozdrav a už jsme viděli jeho policajtská záda, procházel krámkem, samozřejmě se zastavil u velmi málo pravého exempláře parabiologického artefaktu z kráteru Archimedes, bylo vidět, jak se mu zachvěla ramena, nejraději bych ho nakopl do zadku, ale pak už to nebylo aktuální, protože zmizel a spolu s ním i objekt, který by se dal nakopnout.

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

„Co to má znamenat, Dědku?“ zadal jsem úkol jeho kybernetickým logickým obvodům.

„Tihle roboninžové jsou pořádné svinstvo,“ mínil Dědek. „Létá to. Visí to. Chodí to. Leze to. Dovede to čekat neomezenou dobu. Nepotřebuje to žádný energetický příkon. Tahle svině se přilípne na nějaký datový kabel a hledá. Dřív nebo později přijde na stopu svému cíli. Pak jenom letí a udeří.“

„Kdyby měl udeřit tebe, stačilo by se podívat do seznamu. Vždyť tu žijeme od osmdesátého roku.“

„Dvaosmdesátého,“ opravil mě Dědek. Ten se nikdy nemýlí, bohužel. Nebo bohudík, někdy.

Vstal jsem a přecházel jsem po krámku. Rozhlížel jsem se kolem sebe.

Leze to, chodí to, létá to. Odkudkoli se může tahle kulatá potvora vynořit a sejmout mě nebo Dědka. Pocítíme to? Nepřijde smrt tak rychle, jako když člověk mávne rukou? I tohle „přání smrti“ zažil asi každý. Touha skoncovat se vším, mít od všeho pokoj. Fundáci na Zemi? Blbci v magistrátním úřadě v Arkádii? Mizerné kšefty?

Lebovičova konkurence? Odněkud se vykulí ten létající grapefruit a bude pokoj.

„To abychom se stěhovali,“ podotkl Dědek.

„Cože?“

„Výjimečně máš pravdu. Ninža by měl snadnou práci. Šel by na známou adresu. Takže ji potřebujeme změnit v neznámou.“

Odstěhovat se!

Tohle je velice nešutrácké pomyšlení. To bychom mohli odstěhovat rovnou celou Arkádii, odstěhovat ji na odvrácenou stranu Luny. Tohle prý po nás fundáci chtějí. Mají naši planetu na praporu a přejí si, aby jejich znak nebyl potřísněn přítomností tak bezbožných, peklu předurčených hovad, jako jsme my. Máme se schovat.

Tenhle požadavek vyvolal skoro stejné pobouření jako vybombardování odbojného Švýcarska atomovými zbraněmi. I já jsem tehdy vyskakoval a vztekal se.

Ne, tohle není dobré řešení, Dědku.

„To není dobré řešení, Kubo,“ řekl Dědek. „Já jen uvažoval nahlas.“

„Co tedy máme dělat?“

„Nejdříve musíme přijít na to, proč za námi doopravdy Mantella přišel.“

„Varovat nás.“

„Jistě.“

„Třeba si to vymyslel.“

„Tomu nevěřím. Známe se moc dlouho. Dřív nebo později by na něho prasklo, že si to vymyslel. Nikdy bychom mu to neodpustili. A navíc, proč by to dělal?“

„Abychom udělali...“

„Udělalí co?“

Dědek se ptal. Víím, co to znamenalo. Nechtěl znát odpověď. Mozek, ten zatracený agregát koloidní bioniky mu teď v té karbonitové schránce šrotoval a hlasový výstup mi kladl pitomé otázky, aby získal čas. Aby mě zdržel, nebo zadržel.

„Abychom našli neformální centrum. A práskli ho policajtům. Ti aby udělali šťáru a všechny členy týmu sebrali a odvezli do koncentráku Ultimus na odvratu. To po nás Mantella chtěl.“ Ne-poslouchal mě. Já sám sebe poslouchal a to, co jsem říkal, mi připadalo tak hnusné, že se mi sevřel žaludek.

Ne snad, že bych to chtěl udělat, nebo že bych si myslel, že to udělá Dědek. Byla mi odporná představa, že by si snad Mantella mohl myslet, že bychom toho byli schopni.

„Varování je hloupost. Varování v tom přímočarém slova smyslu. Výzva k práskačství je ještě větší hloupost,“ odříkával Dědek monotónně. „Varovat – před čím? Proti ninžovi není žádná obrana. Přimět k práskačství někoho, kdo nikdy nepráskal? Nesmysl.“

Neodpověděl jsem. Bylo mi jasné, že se Dědek blíží řešení.

„Blbej polda,“ řekl najednou.

„To jo,“ přisvědčil jsem.

„Není blbej.“

„Tak je blbej nebo není blbej?“

„Blbej polda je heslo uplinku. Uvědomuješ si, jakým způsobem nám Luigi robota předvedl?“

„Využil tě jako projektoru.“

„Ano,“ řekl Dědek. „V tom je řešení,“

(2)

Doktor Kurz, podobně jako maminka, má vždycky pravdu!

Jak by neměl, když je to prvotřídní odborník na manipulaci s živoucími a paraživoucími organismy.

Samozřejmě, že právě za ním vedla naše první cesta, když nás navštívil Mantella a nasadil nám brouka do hlavy. Mně v přeneseném slova smyslu, Dědkovi skoro doslova. Vždyť si udělal z jeho hlavy promítačku!

Doktor nás přijal ve své ordinaci, která byla maskovaná jako sklad náhradních dílů pro transportní systém arkadského magistrátu. Napadlo mě, že i on mohl být součástí neformálního týmu, který vyrobil robotické ninži a nasypal je našim nepřátelům na Plesnivce na hlavu.

Nemělo smysl mu něco zastírat. Byl už dávno za Rubikonem zákona a hleděl být od jeho strážců tak daleko, jak jen to podmínky uzavřeného prostoru lunárního habitatu dovolují. Tím spíš, že přísnost roste, tlak na kontrolu zakázaných technologií sílí, všudypřítomná buzerace se utužuje. O tom, že se chystá reorganizace policejního sboru, už také slyšel. Byl by ochoten prodat bratra, kdyby mu to mělo pomoci. Ne, on by neformální týmy nekryl. Tihle vynalézaví idealisté by nikdy nedali důvěru člověku, jako byl doktor Kurz.

„Takže Mantella,“ opakoval přemýšlivě, když jsem mu pověděl, co se stalo a kdo nás v krámku navštívil.

Seděli jsme s Dědkem v křesílkách z ohýbaných pochromovaných trubek. Doktor seděl naproti přes stůl. Musel mít pod zad-

kem pěkně tlustý polštář. Když vstal, hlavu měl výš jen o pár centimetrů, než kde ji měl, dokud seděl.

„Stará známost,“ podotkl jsem. Víc nebylo třeba. Doktor věděl o našich speciálních vztazích a neznepokojovalo ho to.

Prícupital k Dědkovi.

„To bylo od něho vtipné, že použil vaší optiky k projekci té věci,“ poznamenal a naklonil se k Dědkově odporivé tváři. Pozorně si objektiv jeho oka prohlížel. „Samozřejmě, že je to možné. Nedokumentovaná funkce. Koloidní bionika dokáže emitovat fotony, proč ne, to je legitimní projev činnosti bioniky.“

Pozvedl jsem obočí. Copak se ještě dozvím?

„Jen to mě překvapuje, že to policie ví.“

„Mantella patří k osvíceným policistům.“

„To rád slyším. Ale není natolik osvícený, aby věděl, jaké to bude mít důsledky, že uploadoval data o robotickém ninžovi do bioniky pana Pruse.“

Vždy oslovoval Dědka jeho pravým jménem. Dobře znal zásadu, že ze všech slov lidského slovníku každému zní nejlíbivěji jeho vlastní jméno.

Ano, tohle měl Dědek na mysli, když po Mantellově odchodu poznamenal, že „to je řešení“. Ano, Mantella využil Dědka jako projektoru, aby mu předal data o ninžovi. To, co jsme viděli, to byl projev jen části dat. Špička ledovce. Devět desetin dat zůstalo v Dědkově bionice.

Zhruba to se mi teď snažil Kurz vysvětlit.

„Já to chápu, doktore. Dědek taky. Jsme oba rádi, že to chápete taky, takže se brzy domluvíme.“

„Co potřebujete? Abych panu Prusovi nevhodná data z bioniky odstranil?“

„Přesně tak. Nechci, aby můj kamarád měl bioniku zapráskanou nesmyslnými daty. Ale hlavně potřebujeme najít nějakou stopu k výrobci. Nechci riskovat, že na mě někdo toho ninžu opravdu pošle a já tu budu sedět jako kachna na rybníce.“

„To nebezpečí je iluzorní. Nulové. Mezi Zemí a Lunou neexistuje žádný provoz. Po útoku robotických ninžů na Londýn jsou

zrušené všechny linky. Jak by sem toho ninžu dostali? A kdyby dostali, nic ve zlém, Jakube, ale asi by pro něj měli jiné cíle, než jste vy. Generála Kiliana, kupříkladu. Na toho jistě mají větší žízeň než na – nezlobte se – malého starožitníka někde z Arkádie.“

„Pokládají mě za šéfa neformálního týmu, na to nezapomeňte, doktore!“

„To je možné, ovšem ne jisté. Spíš si myslím, že jsou to jen policajtské řeči. Mantella se někde nějak dostal k datům a uploadoval je do bioniky pana Pruse. Ví, že lidé s vašimi technickými znalostmi a kontakty,“ dodal skromně, „ta data prostudují na jiné expertní bázi, než jaké je schopná policie se svými omezenými prostředky. To je všechno. Jaké by vám mohlo hrozit nebezpečí, když nás od nejbližšího fundamentalisty dělí čtyři sta tisíc kilometrů vakua!“

„Tři sta šedesát tři tisíc sto čtyři,“ opravil ho Dědek. „I když jen někdy.“

„To už nehraje roli,“ řekl doktor trochu netrpělivě. „Čistě prakticky vzato, nebezpečí je iluzorní. Myslím, že jste se vyděsil zcela zbytečně.“

„Já se nevyděl,“ bránil jsem se neupřímně.

„Ale ano,“ trval doktor na svém. „Bylo by nepřirozené, kdyby ne. Taky by mi nebylo dobře, kdyby za mnou přišel Mantella a oznámil mi, že na mě fundamentalisté poslali ninžu. Taky bych si nepoložil otázku, jak že se ten ninža dostane přes propast čtyř set tisíc kilometrů,“ podíval se na Dědka a na chvíli se odmlčel, zvědavý, jestli ho Dědek zase opraví. Pak pokračoval. „Taková je psychofyzologie úleku. Zatemňuje schopnost logického uvažování.“

Najednou mi bylo tak trochu do smíchu. Samozřejmě, že měl pravdu. Jen to mi bylo divné, že tak směšně jednoduché úvahy nebyl schopný Dědek, můj pochodující orákl.

„Máte pravdu. Chrání mě jejich vlastní embargo. Jenže co když to embargo odvolají?“

„Kdyby ho odvolali,“ řekl doktor Kurz, „stalo by se to za zcela

jiné situace. Klid zbraní. Tání. Normalizace vztahů. A za nové situace by oni sami neměli zájem, aby znovu rozdmýchávali konflikt. Kdybych měl být upřímný, to, co udělal Luigi Mantella, byla docela obyčejná policejní provokace.“

„Mantella je lišák, o tom není pochyb,“ připustil jsem. „Už mocrát se mě snažil vtáhnout do těch svých policajtských hříček.“

„A co já?“ ozval se Dědek Čuchák.

„Jak prosím?“

„Mantella mi uploadoval data do paměťových bloků,“ stěžoval si můj přítel. „Vy dva můžete nad policejní provokací mávnout rukou. Jenže já z ní mám zaneřádnou palici.“

Vyměnil jsem si s doktorem Kurzem krátký pohled.

„Tento rys případu mi nedošel. Samozřejmě, že paměťová kapacita mého přítele má své limity.“

„To není žádný problém,“ pravil doktor Kurz. „Paměťové bloky se dají uvolnit.“

„Uvolnit?“ ptal jsem se.

„Vymazat. Zbytečná data odstranit.“

„Ale abyste to s tím odstraňováním nepřehnal,“ bránil se Dědek. „Na některých datech mi záleží.“

„Pane Prusi, kdybyste dovolil a laskavě šel se mnou. Pan Nedomý tady počká. Nebude to dlouho trvat. O svoje cenná data nemusíte mít starost. Myslím, že právě já s nimi umím zacházet,“ řekl v narážce na prostou skutečnost, že bez jeho zásahů a tvůrčího přístupu by Dědek byl – v nejlepším případě – bezmocná huspenina podporovaná přístroji a rozhodně by nebyl tím, čím je, tedy dokonale fungujícím člověko strojem, nebo, chcete-li, kyborgem.

Někdy trvají doktorovy zákroky hodně dlouho. Spoléhal jsem na to, že přenos dat z Dědkovy bioniky někam na doktorovo médium bude trvat více méně stejnou dobu, po jakou přenášel Mantella data do Dědka. Vždyť jich ani nemůže být tolik, přemýšlel jsem, když doktor odešel s Dědkem do vedlejší místnosti. Mantella si přinesl nějakou kapesní databanku a z ní data do Dědka uploadoval.

Doktor Kurz je výborný lékař, což se pozná i podle toho, jak dovede člověka uklidnit. Je to lékař – chlácholič. Stačí, aby vešel, a uleví se vám. Vstoupíte do jeho ordinace a chce se vám lézat.

Zapnul jsem si zpravodajství, abych si zkrátil dlouhou chvíli. Ajatolláhové nahoře na Zemi běsnili v neztenčené míře a slibovali zkázu všem bezbožným habitatům. Opakovali svoji dávnou píseň, že Měsíc je součástí jejich symboliky a že sama naše přítomnost na Luně uráží je, jejich víru, Proroka a samotného Alláha.

Pak tam vystoupil nějaký oficiální pindal a oznámil obyvatelstvu, že naše pozice je pevná, ovšem flexibilní, a varoval nezodpovědné jedince, aby se nepouštěli do žádných nepředložených činů, jež by mohly být nevhodně interpretovány.

Černou stuhu lítosti nad něčím, nad čím se všichni radovali, měl na klopu, a bylo jasné, že by si ji nejraději ovázal kolem krku jako mašli.

Docela mě to znechucovalo, ovšem i v nechutném zpravodajství jsem objevil uklidňující nitku. Embargo trvalo. Ze Země by se na Lunu nedostal ani pingpongový míček. Ustal jakýkoli provoz. Roztržka byla absolutní. Ne, i kdyby fundáci měli toho svého ninžu a opravdu si mysleli, že já jsem jim nasypal smrt na hlavu, nedokázali by ho dopravit na Lunu a do Arkádie.

Zpanikařil jsem úplně zbytečně.

Asi po půl hodině se otevřely dveře a vyšel z nich Dědek spolu s doktorem Kurzem.

„Bylo to snadné,“ hlaholil lékař. „Pan Prus má už svoji bioniku úplně volnou a může si tam střídat, jaká chce data. Jste z toho venku, pane Prusi,“ poplácal ho po zádech.

„Operaci mi připište k účtu,“ řekl jsem v naději, že uslyším něco ve smyslu „ale to nestojí za řeč“, a nemýlil jsem se:

„To nestojí za řeč,“ hlaholil doktor Kurz. „Hlavně, že se mi podařilo vás uklidnit. Víte, ze všeho nejhorší je stres vyvolaný pocitem ohrožení.“

Kývl bradou k plastivizoru, kde dál bublalo zpravodajství.

„Kdyby to mělo trvat dlouho, projeví se to na zdravotním sta-

vu obyvatelstva. Lidé si nepřipouštějí ohrožení, ale někde v podvědomí to v nich doutná.“

„Tím chcete naznačit, že to vaše ujišťování byla jen těšinská jablíčka?“

„Naprosto ne, pane Nedomý! Hovořil jsem obecně. Jděte klidně domů a já budu data analyzovat. Pokud najdu nějaký klíč, nějakou stopu, dám vám vědět.“

„Já o stopu ani tak moc nestojím,“ řekl jsem. „Snad trochu zvědavosti, nic víc. Důležité je, že se Dědek, tedy pan Prus, těch zbytečných dat zbavil.“

„No právě, to je hlavní. Takže, jak se říká, doufám, že se v téhle místnosti dlouho nevidíme,“ rozžehnal se náš osobní felčar.

Takže jsme šli domů v náladě podstatně lepší, než s jakou jsme k doktorovi Kurzovi přicházeli.

To bylo dobře, protože příští den nás pozvala Su Wang-li do Modré laguny na večeři s přáteli. Asi bych před ní nedokázal zamaskovat starosti a jak ji znám, snažila by se do celé záležitosti vložit a pletla by se všude a zamotala by všechno, zkrátka, nedělalo by to dobrotu.

Modrá laguna teď prožívala horší období.

Doktor Kurz měl pravdu, že pocit ohrožení zaleze lidem pod kůži jako dlouho trvající vlezlá zima. Nikdo si nepřipouští, že se bojí, a opravdu, my šutráci nejsme vychovaní ke strachu. Určité ohrožení znamená náš samotný pobyt na Luně. Čistě teoreticky by se mohlo stát, že nějakou sérií technických chyb by se porušila hermetika kupole, a pak by to asi v ulicích Arkádie nevypadalo pěkně – kdyby šlo právě o kupoli našeho habitatu. Ovšem stejné ohrožení by při troše dobré vůle mohl pocíťovat každý bláťák na hoře na Plesnivce. My žijeme na kouli obklopené vzduchoprázdňem, oni žijí na kouli, která je plná žhavého magmatu. Navíc, vzduchoprázdno se dostává dovnitř obytných prostor podstatně méně často, než se na Zemi vylévá magma ven. My neznáme žádné lunotřesení, kdežto bláťáci mají svoje starosti se seismickými otřesy den co den.

Stav válečného nepřátelství, to ale je něco jiného. Proti sobě

máte vůli cizích inteligencí, které vás sledují, přemýšlejí o vás, hledají vaše slabiny. A jakmile nějakou naleznou, udeří. Všiml jsem si, že lidé jsou našim páprdům přes všechny silácké řeči vděční, že se snaží druhou stranu uchlácolit a že se neženou do otevřeného konfliktu. Útok robotických ninžů si nahlas všichni pochvalovali, ale v hloubi srdce ho pokládali za chybu, za klukovinu nějaké nezodpovědné partičky, která se snaží dráždit hada bosou nohou.

Fundáři si myslí, že patřím k tomu neformálnímu týmu, nebo dokonce že jsem jeho šéf. Kdyby si tohle o mně mysleli moji drazí spoluobčané, možná, že by mě poslali na procházku mimo kupoli bez skafandru. A potom, až bych venku zdechnul, což by trvalo mžik, by mi postavili pomník.

Ale zpátky k mé milé Su a jejímu podniku Modrá laguna.

Obecně vzato, v krušných dobách lidí méně často navštěvují podniky, jako je Modrá laguna. Su musela sahat do rezerv, aby udržela vinárnu aspoň ve volnoběžném chodu. Nestěžovala si. Kňouravost neměla v povaze. Spíš naopak, postupující nouze v ní vyprovokovala jakousi bojovnost. Celkem logicky usoudila, že čím dřív se poměry napraví, tím líp pro ni a její podnik. A protože má srdce bojovnice, byla by nejradši, kdyby Luna zakroutila blátáckým fundamentalistům krk.

Což možné není, ale představa je to pěkná.

Takže nazítří večer jsem se s Dědkem vypravil do Laguny a opravdu jsem nemusel hrát spokojenost a uvolněnost. Naopak, měl jsem dobrou náladu, protože čím déle jsem o věci přemýšlel, tím pevněji jsem byl přesvědčen, že se Luigi tentokrát blamoval a narazil na hodně tvrdou vodu.

Večírek to byl příjemný, i když poněkud asketický. Žádné pozemské speciality, žádné dary moře, žádné chardonnay z oblasti Ardèche, žádná single malt whisky Laphroaig nebo Lagavulin z ostrova Islay, Ardèche i Islay jsou v rukou islamistů a ti zničili vinné sklepy i palírny stejně jako kláštery a katedrály, přičemž se obávám, že těch prvních je víc škoda než těch druhých, jakkoli bych to nahlas neřekl.

Rád se dívám na moji sladkou Su, když pořádá večírek. Bere to jako obřad. Dovede být zároveň uvolněná i ve střehu. O obsluhu se starali roboti, ne androidi – ani ona nechtěla mít potíže s našimi fundamentalisty typu Human First. A servíroval se zelený čaj Dračí studna a suchary se sójovou pomazánkou. Kromě nás bylo v podniku asi deset dalších lidí, stálí hosté, některé jsem znal už delší dobu, jiné sotva od vidění. Su byla moc milá. Nedávala najevo, že jí jdou špatně kšefty a že se to projevuje na stavu konta.

Pro dnešní večer chystala čínskou specialitku, úhoře v medové omáčce na dračí způsob. Nebudu zdržovat líčením, o čem šla řeč, protože k tomu podstatnému došlo až po hodině, kdy se mi v komlinku ozval Dědek.

„Kubo, mám na příjmu doktora Kurze.“

„Copak?“

„Má důležité sdělení.“

„Proč mi nezavolá?“

„Protože jenom komlink mezi jím a mnou je stoprocentně zabezpečený.“

Vstal jsem. Su si toho samozřejmě všimla. Vždyť jsem říkal, že byla ve střehu.

„Něco se stalo?“

„Jenom malá reklamace. Jednomu zákazníkovi se nezdá autenticita mušle z Moře neklidu.“

Dívala se na mne odspodu. Při jejím metru padesáti a mém metru devadesáti to jinak nejde, než aby se dívala odspodu. Když se ale dívá tak, jak se dívala zrovna v tuhle chvíli, měl jsem pocit, že já měřím metr pade a ona o čtyřicet čísel víc.

Udělal jsem malé gesto a vyšel z místnosti. Přede mnou byla úzká chodbička, vedla k šatně a toaletám.

„Propoj mě,“ řekl jsem Dědkovi. Doktor se ozval okamžitě.

„Pane Nedomý?“

„Slyším vás, pane doktore.“

„Stala se malá technická chyba.“

Napadlo mě, že něco provedl s Dědkovou myslivnou. Když

z ní pumpoval data, něco poškodil. Z Dědka se stane blábolící hromádka rosolu a karbonitu.

„Povídáte.“

„Ta data...“

„Co je s nimi?“

Lezlo to z něho jako z chlupaté deky.

„Kde jste?“ vyhrkl najednou. „Doma?“

„Ne. Jsem...“

„Chválabohu. Neříkejte, kde jste. Nechci to vědět. Ať to nikdo neví.“

„O co jde?“

„Já jsem, jak to říct... Je tam hermetizace?“

„Určitě,“ odpověděl jsem. Tohle jsem věděl na sto procent. Koneckonců jsem to byl já, kdo Su přiměl, aby ze svého podniku udělala stoprocentně nezávislou jednotku. I kdyby praskla kupole, Modrá laguna by vydržela v autonomním systému nejmíň týden.

„Co se děje, Kubo?“ ozvala se za mnou.

Stála v přítmí, jemná záře stropních lumiforů se ji leskla ve vlasech černých jako čerstvý karbonit. Tvář měla vážnou.

Konec srandy, kamaráde. Pravdu, tak zněl příkaz té tváře.

„Aktivuj hermetizaci,“ řekl jsem jí.

Otočila se a šla to udělat.

Správný šutrák. Bláták by se ptal „a proč“ a „co se stalo“ a ptal by se „není to zbytečné?“. Šutrák jde a hermetizuje.

S hermetizací není žádná sranda. Když je i ten nejmenší důvod k utěsnění, udělejte to a ptejte se až potom.

V hermetizovaném prostoru máte na otázky dost času. Ve vzduchoprázdnu je prostor jenom na smrt, ne na otázky.

„Aktivovaná,“ řekl jsem doktorovi stroze. „Takže povídejte.“

„Trochu jsem se zabýval těmi vašimi daty.“

„Daty z Dědkovy databanky.“

„Ano. Daty od Mantelly. Snažil jsem se vám vyhovět, bylo to vaše přání, proto jsem vynaložil maximální možné úsilí, chápete?“

„Nechápu, ale snažím se.“

„Chtěl jsem znát původ a účel a tak podobně. Jako cíl jste vy-

braný, v tom Mantella nelhal. Najdi a znič. Něco jako cena za hlavu. Při spatření pal. A tak podobně.“

„Tak přece,“ řekl jsem.

„Chtěl jsem ale vědět, kdo ninžu naprogramoval.“

„A přišel jste na to?“

„Víte, z dat se to nedalo vyčíst. Ono to chtělo, jak to říct...“

„Zkuste to. Držím vám palce.“

„Bližší pohled.“

„Bližší pohled?“

Teď už jsem tomu nerozuměl vůbec.

„No ano. Bližší pohled. Vyšší míru vizualizace, než je pouhá virtuální prezentace.“

Strašné poznání se mi nořilo před vnitřním zrakem. Že on ten starý idiot...

„Vy jste to vyrobil.“

„No, když to takhle řeknete, vrhá to na mne ošklivé světlo.“

„Na vás to vrhá ošklivé světlo, ale na mě se vrhá robotický ninža!“

„Nevrhá, protože jste udělal včasná opatření díky tomu, že jsem vás okamžitě varoval, spustil jste hermetizaci, takže moje zásluha je v tom...“

„...že vy starý všetečný pitomče, jste si tak dlouho hrál s daty, až jste vygeneroval robotického ninžu!“ zařval jsem. To už se vrátila Su a slyšela, co jsem povídal.

„To je nespravedlivé, co povídáte,“ kňučel Kurz.

„Co je robotický ninža?“ chtěla vědět Su.

„Stroj na zabíjení. To, co zdecimovalo fundamentalisty v Londýně. Individuálně cílená zbraň. Létá to, chodí to, leze to po strope, plave pod vodou.“

„On to vyrobil?“ ptala se. Chápala, s kým mluvím.

„Ano, tak dlouho si hrál s daty, až to vyvíječ vyrobil.“

„Poslyšte, Nedomý, tohle je desinterpretace faktů!“ vřísknul doktor Kurz. „Data jsem podrobil zkoumání s vaším vědomím a podle vašeho příkazu.“

„Podle mého příkazu?“

„Chtěl jste vědět, kdo za tím stojí?“

„Chtěl, ale...“

„Takže odpovědnost je vaše, pane Nedomý! Vy jste přinesl data do mého domu a svěčil mi je. A neupozornil jste mě na autoexek!“

Už před chvilkou jsem přepnul na hlasitý poslech, aby Su byla v obraze z první ruky.

„Co je autoexek?“ ptala se.

„Samospouštěcí program. Tři dé vyvíječe pracují na základě dat. Zadáš data a parametry pro vyvíjení. Vyvíječ vygeneruje trojrozměrný objekt. Data mohou mít v sobě samospouštěcí rutinu. Když se dostanou do vyvíječe, sama mu dají příkaz se všemi parametry a vyvíječ objekt vyrobí. To se stalo.“

„Řekl jste to správně, pane Nedomý,“ komentoval doktor Kurz.

„Takže to není moje vina. Naopak, hned, jak se to stalo, jsem vás uvědomil po chráněné lince. Měl byste mi být vděčný, po tom všem, co jsem pro vás za ta léta udělal.“

„Kde je?“

„Kdo?“

„No ten ninža přece!“

„Kde by byl?“ Znělo to užasle, jak může někdo klást tak směšnou otázku. „Přece odletěl vás zabít!“

„Tak počkat,“ ozvala se Su. „Jak, zabít?“

„No,“ odpověděl doktor Kurz rozvážně, „energetickým paprskem. Je to vtipně řešené zařízení. V režimu pátrání nemá žádnou energetickou rezervu. Veškerou energii alokuje pro antigravitační odstínění. Pak se nožkami usadí nebo přichytí chapadly, překloupí se do režimu emitace a vypálí energetický paprsek. Důvtipné, vidíte?“

Nezmohl jsem se na slovo.

„Vy tedy tvrdíte, že ta věc odletěla a za chvíli tady bude a vypálí na Kubu svůj paprsek?“ ptala se místo mě Su.

„Dovolil bych si vás poopravit, milostivá paní,“ pravil doktor Kurz starosvětsky. „Neřekl bych, že za chvíli u vás bude. S největší mírou pravděpodobnosti nepříjemně hraničící s jistotou už u vás je.“

„Něco se děje?“ vešel Dědek Čuchák.

„Kurz vygeneroval ninžu a ten po mně jde,“ odpověděl jsem. Stručněji to nešlo vyjádřit

„Já si vyprošuju...“ vřeštěl doktor.

„Ta rána emitorem... je to smrtelné?“ chtěl jsem vědět, na čem jsem.

„No,“ řekl doktor opatrně.

„Chci vědět, jestli budete s to mě dát dohromady, kdyby mě ten prevít trefil.“

Díval jsem se na Dědkovu karbonitovou fasádu. Kazimír Prus přežil ránu čtrnáct-padesátky, ručního děla na odstraňování důlních závalů. Třeba mám nějakou šanci. Budeme dva kyborgové. Ani si nebudeme muset povídat. Propojíme se kabeláží natvrdo, uvažoval jsem a moc dobře mi při tom nebylo.

Po dalších slovech doktora Kurze se mi přitížilo.

„Neslučitelné s životem. Energetický výboj ruší životní funkce, nenávratně. Dokonce se obávám, že vaše pozůstatky nebudou použitelné ani jako náhradní transplantační orgány. Budou jaksi... strukturálně znehodnocené, chápete? Nechci se vás doptnout, ale po té ráně budete asi v tom stavu, jako kdybyste byl týden, no, abych nepřeháněl, tři dny po smrti.“

„Na sluníčku?“

„Tak nějak.“

„Jsi nechutný,“ poznamenala Su.

„Ještě ne. Ale budu.“

„Už je tady,“ ozval se Dědek Čuchák.

Zatímco jsme řešili hygienicko-epidemiologické otázky, Dědek postupoval podle své robotické logiky a propojil se s bezpečnostními sítěmi Modré Laguny. Nastavil ovládání tak, že na světelném panelu vedle věšáku se objevil pohled do koridoru.

„Nic nevidím,“ řekl jsem.

Nic jsem nechtěl vidět. Su se také naklonila k panelu a zavrtěla hlavou.

„Vidíte tam ve stínu pod římsou naproti? Ten lesk?“

„Nevidím,“ připustil jsem.

„Tahle organika,“ povzdechl si Dědek. „Nic nevidí, nic neslyší.“

Obraz se začal zvětšovat, trochu trhaně, po jednotlivých skocích. Zároveň se stín pod římsou projasňoval.

Po šestém, možná sedmém kroku – Dědek by to věděl přesně – jsem ho spatřil. Nebo *to* spatřil.

Ninža visel pod římsou, zlatavá koule z lesklého kovu. Visel na chapadlech vysunutých z horního vrchlíku. Nohama tápal kolem sebe. Zdálo se, že plavou v nějaké husté kapalině, asi jako poloprůsvitná vlákna medúzy.

„Hledá tě,“ poznamenal Dědek.

„Copak jsem plankton?“

„Snaží se zachytit emoční vlny.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Komunikuju s doktorem Kurzem,“ odpověděl Dědek stroze a zase to pohrdání organikou dal najevo až zbytečně okázale. „Ninža je naladěný na tvoji osobnost. Každý člověk vysílá emoční vlny.“

„Na tom je založený iluzín,“ poznamenala Su.

„Ano. Iluzinóví herci dovedou emoce zahrát a v iluzínech je diváci mohou sdílet. Tohle je podobný princip.“

„Poslyš, Dědku,“ řekl jsem, „androidi nemají emoce.“

„Já emoce mám, jestli tím myslíš tohle.“

Musel jsem se uchechnout.

„Ne, opravdu tím nemyslím, že bys měl jít ven a tohle vosí hnízdo strčit do pytle. Víím, že máš emocii na rozdávání. Ale opravdoví androidi, ti emoce nemají. Ti by mohli ninžu zničit.“

„Já tu žádného nemám. Přece nechceš, abych ven vystrčila svoji myčku nádobí,“ řekla Su.

„Co se děje?“ strčil k nám hlavu Petr, další host večírku, který pěkně začal a teď se zvrťává na hodně špatnou stranu.

„Porucha na hermetizaci.“

„Možná, že by bylo dobré večírek rozpustit,“ podotkla Su.

„Hlavní dveře jsou blokové. Pojdte, vyvedu vás zadem. Kuba s Dědkem tu zůstanou a pomůžou mi.“

Pomůžeme, Su, jen jestli to půjde.

Osaměli jsme.

„Dokud je hermetika uzavřená, nemůže se nic stát,“ ubezpečoval jsem se.

„Ninža čeká. Sbírá data. Možná analyzuje systém.“

„Slyšíš ho?“

Dědek dokáže nabírat vysílání na frekvencích, o jakých nemáte tušení.

„Ne,“ řekl. „Je to zvláštní. On musí něco vysílat. Dívej se na jeho nohy.“

Ninža teď roztahoval nohy tak, že tvořily vějíř. Na panelu byl pořádně veliký. Hnusný pohled.

„Pohni se,“ vybídl mě Dědek.

Udělal jsem několik kroků.

Nohy se zachvěly.

„Cítí tě. Ví o tobě.“

„Strašná citlivost!“

„Jenže v tobě je silná emoce. Máš strach.“

„Nemám!“

„Bylo by nepřirozené, kdyby ses nebál,“ řekl Dědek vlídně. Překvapil mě. Spíš bych čekal nějakou ironickou poznámku stran nás, organiků. „On s tím počítal. Proto se usadil tady, naproti vchodu. Musí vědět, že je tu jedna z kamer systému. Chtěl se ti ukázat, aby ti nahlal strach. Aby zesílil tvoje emoce.“

„Já žádné emoce nemám,“ řekl jsem vztekle.

Nožky se zachvěly.

„Viděl jsi? Zachytil erupci,“ upozornil mě Dědek šeptem. „Kamaráde, ve stavu, v jakém jsi, by tě našel i na dně našeho dolu v Českopolské.“

„No tak zdař bůh,“ poznamenal jsem k tomu, abych Dědkovi ukázal, že se zas tak moc nebojím a jsem schopen drsného havířsko-průkopnického humoru, ročník 2045. Upřímně to neznělo.

Ninža se najednou utrhnul ze svého závěsu a prudce odletěl někam stranou.

Lekl jsem se.

„To vyšli naši přátelé zadním vchodem.“

„No a co?“

„Odletěl je zkontrolovat,“ řekl Dědek. „Ledaže...“

„Co?“

„Nechci zvyšovat práh tvých emocí.“

Ten se měl v příštích minutách zvýšit tak jako tak.

Ze sálu se ozvaly nějaké výkřiky. Šli jsme se povídat, co se děje. Petr, velice rozčilený, za ním jeho manželka Sylva a další tři kamarádi, povykovali jeden přes druhého na Su, že je venku napadl nějaký létající robot, že byl asi takhle veliký a měl nohy a chapadla a že Kamilu a Petra poškrábal na obličejí a Simonovi podrazil nohy.

Skutečně, dívka zvaná Kamila lehce krvácela na líci a povykovala, jako kdyby jí ninža utrhнул nohu.

Vypadalo to tu, jako by se schylovalo k nějaké bitvě. Což hravě mohlo. Bylo čím bojovat, Su zde měla na stěnách rozvěšené jako dekorace svoje meče, bojové vějíře, hole a dýky.

Dědek chvíli přemýšlel a vyhodnocoval situaci.

„Zahnal je zpátky. Aby tady řvali a šli nám na nervy. Hlavně, aby tobě šli na nervy. Aby tě vytočili a tvoje emoce aby zářily jako maják.“

„Máš nějaké řešení?“ zeptal jsem se.

„Mantella. Tady pomůže jedině on. Má k dispozici ozbrojené roboty. Bez emocí. Ti ho zlikvidují.“

Díval jsem se na něho a snažil neposlušovat povyk kolem sebe.

„Bylo by divné, kdyby ninža neměl ochranu. Policajti nic nezmůžou.“

„Máš lepší nápad?“

„Ožeru se.“

„To je nápad hodný organika!“

„Ano,“ řekl jsem. „Když se ožeru, snížím emoční práh. Už nebudu vyděšený Kuba Nedomý. Budu ožralé hovado. Bez emocí. A on mě nenajde. Nebo aspoň bude tápat. Získám čas.“

Asi deset vteřin přemýšlel. Rád bych věděl, kolik miliard možností během té nekonečně dlouhé doby probral.

„Nemůžeš zůstat ožralý nadosmrť.“

„Zkusím to,“ řekl jsem upřímně. „Su?“

Otočila se ke mně a bylo zřejmé, že i ona má emoční laťku nastavenou k hodně vysokánskému skoku.

Vysvětlil jsem jí všechno tak stručně a zároveň tak zevrubně, jak to jen šlo. Nevynechal jsem ani Mantellovu návštěvu.

„Opravdu nemáš s těmi týmy nic společného?“

„Přísahám. Opravdu, nemám. Nelžu ani takhle malinko.“

„Dědek chce zavolat Mantellu?“

„Ano, Mantellu a jeho roboty.“

„Jenže tím se Mantella dostane do maléru,“ řekla Su.

Tohle mě nenapadlo.

„Náčelníkům bude divné, proč dáváme do souvislosti Mantellu a ninžu,“ pokračovala Su.

„Víš, mně na tom teď zas tak moc nezáleží,“ přiznal jsem. „Mantella mě do toho namočil, tak ať si to Mantella vypije.“

Dívala se na mne svým rentgenovým pohledem. I ona má emoční antény. Poznává, když lžu, a tentokrát jsem testem prošel bez úhony.

„Dobrá,“ řekla.

Mantella neměl radost z toho, co jsem mu říkal.

„To bylo neopatrné. Krajně neopatrné!“ nadával.

„Luigi, povíme si, jak se kdo zachoval a kdo byl neopatrný, až bude po všem. Zatím ta bestie krouží kolem bloku, a když někdo vystřelí nos, tak ho zažene dovnitř. Aby mi to nahnalo strach. Abych vyzařoval emoce.“

„Dej si panáka,“ radil mi Mantella, „to tě zklidní. Já to zařídím. Neboj, nenechám tě v tom.“

Změnil tón. Asi mu došlo, že mě do toho opravdu namočil on a že má svoji zodpovědnost.

Vymysleli jsme rozumnou variantu, spolknutelnou i na úrovni šéfů. O pomoc policii požádá Petr. Byl napaden robotickým aparátem neznámého původu a jeho společnice při tom utrpěla lehké zranění na obličeji. Policie zjedná nápravu. Nemusíme mít žádné obavy.

„Tak, děti,“ zvolala Su dost nahlas, aby překřičela všechny povykující, a to muselo být hodně nahlas, „opravářská četa je na cestě.“

Žádné nebezpečí nehrozí. Byla to jen malá porucha hermetizace. To je přece formalita. Jsme pod Kopulí, nic nám nehrozí. Úhoř bude hotový za půl hodinky. A abych vás odškodnila za nepříjemnosti, otevírám svoje tajné sklepy!“

Neotevřela je dokořán, to se rozumí. Jenom pootevřela. Byla to dvířka, nezastírejme, luxusní. Vytáhla z nich láhev šampaňského Taittinger a ta, jak se ukázalo, dokázala zklidnit emoce všech zúčastněných, sotva se na ni podívali.

Pro mě měla jinou medicínu. Absolutní.

„Vodka Absolut, to je to pravé,“ naordinovala mi medicínu a ukázala se jako správný lékař emocí.

Vodka mi vstoupila do žil s grácií ledové královny. Měl jsem pocit, že drží v ruce sametové košťátko a zametá jím jednu emoci za druhou. V hlavě jsem měl v krátké chvíli čisto jak v operačním sále doktora Kurze.

Mantella si dal na čas. Bylo by podezřelé, kdyby se měl přetrhnout! Trvalo mu dvacet minut, než se černobíle kostkované gravo nápadné svou opancéřovanou věží ocitlo na scéně. To už ninža zase visel na svém místě, pod římsou bloku naproti přes koridor.

„Jsme tady,“ oznámil mi Mantella. Mikrofon vedle dveří byl velmi citlivý a také kamery měly vysoké rozlišení.

„Vidíme vás, Luigi.“

Viděl jsem ho tak dobře, jako by byl v místnosti.

„Kde ho máte?“

Vysvětlil jsem mu, kde tu potvoru velikosti grapefruitu najde.

„Vidím,“ řekl Mantella, otočil se, podíval se nahoru na římsu a jakási emoce se mu zatetelila v hlase.

„Nemusíš se bát. Je nasměrovaný na mě. Cílená zbraň, to přece víš.“

„Jistě, jistě,“ ubezpečoval se. „Rychle ho vyřídíme. Máme tu malé energetické dělo. Podobný emitor, jako má on, jenže výkonnější.“

„Tak pracujte, chlapci. Budeme se dívat. Je to jako v iluzínu. Máme židle v první řadě.“

Vzadu v sále společnost zdolávala už třetí láhev drahocenného Taittingeru. Bylo až kupodivu, jak rychle jim alkohol stoupl do hlavy. Všichni jsme dlouho abstinovali, to je tím. Taky se mi už trochu točila hlava a dokonce jsem se přistihl, že se na tu podívanou těším. Ninža jsem se už nebál ani stínem. Dokonce mi začal být sympatický, a jestli jsem měl ještě nějakou emoci, tak to byla lítost, že tak hezká létací hračka bude zničená energetickým dělem.

Ninža si všiml, že se něco děje. Přestal máchat nohama – to dělal ještě před chvilkou velmi rychle, dokonce se mi zdálo, že trochu nervózně, a svůj vějíř teď stočil ohniskem ke kostičkované věži policejního vozu.

Vystoupil Mantella, ještě jeden důležitě vyhlížející policajt a příkrslý android obřížený krátkou černou trubkou.

„Tak do toho, Luigi,“ povzbuzoval jsem rozjařený. „Přeju dobrou mušku!“

„Ty máš nějakou náladičku,“ poznamenal ponuře.

„Vodka Absolut. Mám tu ještě půl flašky. Dám ti čuchnout, když se dobře trefíš. Až to skončí, přihlas se.“

„Jsem ve službě,“ odpověděl. Jenže mě neoklamal. Slyšel jsem, jak polknul.

Příkrslý robot namířil svoji trubku, a pak se to stalo.

Bylo vidět, jak ninža začal kmitat nohama tak prudce, že vytvořil jakousi lesklou kovovou plochu. Dívali jsme se na to všichni tři, Dědek, Su i já. Ninža udělal ze svých spodních končetin, či jak to nazvat, odraznou plochu!

Z černé trubky vyšleхло světlo, odrazilo se od ninžova štítu a vzápětí oslnilo a oslepilo i kameru u dveří. Ozvala se rána, pak začaly ječet sirény a rozblikala se varovná světla. Jak už to poplašná zařízení dělají při poruše hermetiky.

A ta byla porušená opravdu důkladně.

Ve vchodových dveřích Modré laguny zela díra. Sice ne tak veliká, že by jí proskočil klokan, ale dost veliká, aby pohodlně prolétl robotický ninža.

Což tento vzápětí učinil, rychle a elegantně.

(3)

Energetický paprsek je flexibilní nástroj zabíjení. Dovede pracovat jemně, jako když si kočička hraje s klubíčkem a najednou ťafne drápkem. A to najednou máte ve spánku díрку, ani kapka krve se nepropasíruje, jen život stačí ufouknout ven. Anebo si počíná jako motorová pila z iluzinového hororu.

Tenkrát, kdy doktor Kurz omylem vygeneroval ninžu z Mantellových dat, jsem toho o energetických zbraních zas tak moc nevěděl. Jen z doslechu, co si lidi povídali. Plastivize byla v tom ohledu hodně skoupá, zvláště po 11. září, když na Londýn padl déšť robotických zabijáků, tichých, přesných, nelítostných.

Je to dobře, že jsem toho moc nevěděl.

To mi došlo až mnohem později, když se mi vrátila paměť a já si mohl přehrávat před vnitřním zrakem záznam Elvisovy popravy. Takhle nějak umírali v Londýně chlápkové, kteří chystali antraxové bomby pro Arkádii, Apollonii i Zvezgorodok, kteří sabotovali přinejmenším osm pendlů, takže stovky lidí prožily před smrtí nekonečné vteřiny hrůzy, když pochopily, že jim v pendlu vybuchla bomba a že jim nepomůže vůbec nic, protože i zázraky jsou na takovou paseku krátké. Nelituju je ani dnes, když je dávno po všem. Jen to chci říct, že je někdy moc dobře nemít přesnou představu.

Bez ní nemáte ty správné emoce. No a právě emoce, to byl naváděcí paprsek pro robotického ninžu, když vklouznul dovnitř Modré laguny dírou, kterou vypálil do hermetizovaných dveří baru blbec policejní robot.

Blbec?

Nešlo mu nic vyčítat. Nemohl vědět, že ninža si dovede poradit s ručně řízenou střelou, že ji umí zachytit a odrazit, a nejen to, že ji dokáže odpálit přesně tím směrem, který potřebuje.

Byl venku a chtěl být uvnitř. Mezi jím a mnou byly dveře.

Takže použil tu střelu jako beranidlo, takhle prosté a elegantní to bylo. Rána to byla náramná.

Střela prorazila dveře tak snadno, jako když se v japonském salónu chcete opřít loktem o stěnu a hups, ocitnete se vedle v ložnici. Čimž netvrdím, že to bylo podobné tomu, co se povídá o noži a másle. My lidé jsme bytosti velmi křehké a máme nerady, když nám u zadku vybuchne puma. V tom se podobáme rybičkám, ty také nesnášejí granáty v rybníce. Seklo to s námi se všemi, nikoho nevyjímaje. Já, jak jsem byl emočně dezaktivovaný půl flaškou vodky Absolut, jsem si mohl myslet, že mi spadl na hlavu balkón. Kdyby se mě někdo zeptal, jak se jmenuji, odpověděl bych, že na nádraží se jde v půl páté v neděli.

Jediný, kdo přečkal ten vpád zcela bez úhony, byl Dědek Čuchák. Pochopitelně. Jeho exoskelet by srazil na zem leda nějaký důlní stroj. Od té doby, co ho sejmuli čtrnáct-padesátkou, se zařekl, že už se nenechá vyvést z míry a vcelku spolehlivě se svého předsevzetí držel a porušil ho asi tak patnáctkrát, vždycky nedobrovolně, pochopitelně, s nárokem na opravu u doktora Kurze.

Později jsem si nechal přehrát, co se vlastně dělo v těch prvních chvílích, kdy ninža proletěl dírou ve dveřích.

My všichni masáci či organici, či jak nám Dědek přezdívá, jsme leželi na jedné kupě. V místnosti svítilo jen nouzové osvětlení. To pochopitelně ninžovi nevadilo – stejně jako Dědek se dokázal orientovat v daleko širším spektru, než je jeho lidskému oku viditelná část. Ninža vletěl dovnitř a utkvěl uprostřed místnosti. Roztáhl panožky a vějířovitě je rozprostřel, aby anténami zachytil moje emoční vlny.

Ty nebyly samozřejmě veškeré žádné. Koupaly se v absolutce tak vesele, že se v ní rozpustily, a navíc jsem měl po té ráně v hlavě temno.

Poplašné sirény ječely, dokud hermetizační automat nezalil poškozené dveře pěnou a čidla se nepřesvědčila, že tlak je normální a že se neocitneme v postavení rybiček, kterým slon vypije akvárium. Což netrvalo dlouho, sotva pár vteřin. Na záplatování pláště ochrany života nemáme na Luně moc času.

První se vzpamatoval Petr, ten, kterého ninža venku podrápal na obličej.

Klekl si, podepřel se rukama a zvedl hlavu. Ninža se k němu prudce snesl a namířil na něho antény. Možná mu byl povědomý, možná si říkal „tohohle pána jsem už někde viděl“.

Vyvolal v Petrovi velkou emoci. Ta mu dodala sílu, takže vyskočil a zaječel legračně vysokým hláskem. Tím probral moji Su. Ta nemá ráda, když se vedle ní ječí, a už vůbec nemá ráda, když ječí chlapi. Je ze staré čínské školy a myslí si, že muži sluší ryk válečníka. Ječení je pro holčičky.

Ovšem protože je z hodně staré čínské školy, její hněv se neobrátil ani tolik proti ječícímu Petrovi, jako proti ninžovi, který ječení způsobil. Vrhla se k němu a pokusila se popadnout ho za článkovitá chapadla.

Bylo to směšné, když mi to Dědek promítal a když jsem věděl, jak to nakonec všechno dopadlo. Su jednala čistě reflexivně. Neuvažovala o tom, co udělá. Ninža měl ve svých programech taktiku na mnoho druhů útoku a viděli jsme, jak snadno si poradil s ruční řízenou střelou. Jeho konstruktéry však nenapadlo, že by se někdo opovážil pustit se do něho holýma rukama. V první chvíli byl neschopný pohybu a Su se podařilo ho za jedno chapadlo polapit. Škubla, avšak ninža se vzpamatoval, šel do protitahu a uvolnil se. Svoji kapacitu teď musel rozdělit na dva úkoly. Jednak se musel bránit atakům rozlícené Číňanky, jednak mě chtěl najít. Pátral po mých emočních vlnách a jistě ho netěšilo, že jsou zasaty pod vrstvu alkoholického opojení.

Později, když jsme se s Dědkem dívali na záznam, došlo mezi námi k drobné rozmíšce.

„Vidíš, Dědku,“ říkal jsem mu, „tady máš příklad toho, že my organici přece jenom jsme lepší než křemík a kolodium.“

Na nahrávce jsme totiž mohli dobře pozorovat, jak se Su naučila během několika vteřin zápasit s robotickým ninžou, a pokud mě zrak neklamal, použila několika prvků stylu „baimei quan“ ve stylu „mnicha s bílým obočím“.

„Špatný bojovník se dívá protivníkovi na ruce, lepší bojovník se mu dívá do očí. Opravdový bojovník ho vnímá jako vzdálenou horu,“ učil „mnich s bílým obočím“ svoje žáky, zatímco je posílal v krvi na zem střídými pohyby svých jemných rukou, aniž by to rozechvělo jeho vous stejné barvy, jakou mělo obočí. Robotický ninža neměl ani ruce, ani nohy. Byl to pouhý stroj a Su instinktivně pochopila mechaniku jeho pohybů a naučila se ji využívat ve svůj prospěch.

Bylo v tom až cosi milostného, jak ho svírala za chapadlo pravou rukou a levou dlaní vklouzla do míst, odkud chapadla vycházela. Snažila se najít oporu pro páku, a však ji také našla. Ninža se snažil tahat chapadlo nazpět, a protože to byl hloupý stroj, jak jsem neopomněl bručícímu Dědkovi připomínat, neuvědomil si, že tím vlastně protivníkovi pomáhá. Kdyby chodil do školy k Mistrovi s bílým obočím, naopak by chapadlo povolil a Su by pravděpodobně upadla, pokud by ovšem včas nenašla nějaké jiné řešení. Ninža však chodil do horší školy, pokud vůbec do nějaké chodil, a tahal a tahal a ztužoval tím chapadlo, takže z něho byl pružný prut. Su jím velmi snadno páčila tím směrem, kterým chtěla vražedného robota odpálit.

Tato situace samozřejmě netrvala dlouho. Ninža si uvědomil, že ztratil schopnost ovládat svoje pohyby, a pokusil se volnými chapadly Su nahmatat. Šlo mu to velmi těžko, protože chapadla nebyla přizpůsobena k zápasu, ani ve stylu „baimei quan“, ani v jakémkoli jiném. Byla to multifunkční chapadla, ale všechno nedovedla. Dovedla přijímat emoční vlny jako antény a dovedla kráčet, případně šplhat. Ninža musel improvizovat a to mu zabíralo obrovskou část jeho výpočetní kapacity. Výsledkem byly mátožné, chvílemi dokonce trhavé pohyby.

Na záznam toho zápasu jsem později hleděl jako očarovaný a snažil jsem se nevnímat sama sebe. I já jsem tam samozřejmě

byl vidět. Kdybych si měl někdy budovat síň slávy, tahle scéna by se tam nesměla ocitnout. Žena bojovala a muž se válel opilý na zemi, taková to byla trapná situace. Kdyby nějaký mistr plátna a štětce tuto scénu vymaloval ve stylu Jacquesa Louise Davida „Napoleon táhne přes Alpy u sv. Bernarda“, na bílého koně by jistě posadil Su, kdežto moji živou mrtvolu by musel odsunout někam za obzor, tam, kam Mistr David umístil Napoleonovy kanonýry v rohatých kloboucích.

Mnich s bílým obočím měl v Su vynikající žačku. Moje milá bojovnice si po chvilce dovolila už i takové bravury, že přehmátávala z chapadla na chapadlo a dařilo se jí udělit robotovi rotaci.

Přišla na to včas, protože robotovy logické obvody už stačily analyzovat situaci a usoudily, že se nepodaří chapadla hned tak vyškubnout a že by tedy bylo dobré užít gravimotoru k únikovému manévru. K tomu potřeboval ninža přesné údaje o orientaci. Byl sice schopen proniknout prostřelenými dveřmi, jenže to byl přesně nasměrován a jeho orientační senzory neměly ani nejmenší potíže v navigaci. Každý pohyb, který ninža vykonal, byl takřikajíc v jeho režii a navazoval na jiný pohyb, zase jím vyvolaný a zamýšlený.

Ne, robotický ninža nebyl stavěn na souboj „mano a mano“, kdežto Su se na podobné kratochvíle cvičila celý život. Později, když jsme o tom mluvili, se tvářila velmi skromně a říkala, že to nebylo nic, že to byla hračka, o nic nebezpečnější, než dejme tomu býčí zápasy. Pokud to mohu posoudit, vedla si v tom zápase jako Manuel Rodriguez Sanchez „Manolete“.

Po krátké chvíli se naučila s ninžou zacházet tak suverénně, že mohla pomýšlet na přechod z obrany do útoku.

Přehodila si opět ruce, přehmátla na chapadlo, které momentálně trčelo kolmo dolů, opřela se o zadní nohu a elegantně mrštila ninžou o stěnu.

Byla to pěkná řacha.

Natolik silná, že jsem ji slyšel. Já, odstřelený alkoholem.

Zvedl jsem hlavu a podíval jsem se, co se děje, kdo tady čím mlátí.

Před očima se mi dělala kola a v uších mi ještě hučelo od té první rány, kdy policejní robot prostřelil hermetizované dveře Modré laguny.

Vnitřní zařízení robota bylo na chvíli otřesen paralyzované. Su toho využila, zase si přehmátla a tentokrát ho uchopila tak, že se s ním dokázala prudce otočit kolem dokola, jednou, dvakrát, třikrát, jako borec v tradiční disciplíně „kladivo“ a ninža skončil přesně tam, kde prve, ovšem vystřelila ho tam mnohem větší energie.

Ninža, uvědomil jsem si, co se to tu děje.

Su rozbíjí ninžu.

„Nedělej to,“ řekl jsem těžkým jazykem a zamával jsem na ni.

Najednou mi ho přišlo líto. Jako by to nebyl stroj na zabíjení. Su zabíjí chudáka stroječka. Je bezcitná jako dítě trhající mouše nožičky. Chudák moucha. Chudák stroječek.

Su nevěřila svým očím, když se stroj po té děsivé petelici vzpamatoval. Najednou byl docela čilý a rozpráhl chapadla.

Vyvedlo ji to trochu z míry.

Stroj poprvé od začátku tohoto podivného souboje udělal něco neočekávaného. Až dosud se pokoušel bránit nebo dokonce přejít do protiútoků. Tentokrát roztáhl chapadla do zcela jiné figury.

Přestože jsem byl opilý, v mozku mi zasvítla jakási oáza střízlivosti, v níž seděl Rozum a nabíral do stříbrné číše soudnost.

Viděl jsem, že robot dělá vějíř, vytváří anténu, a viděl jsem i to, že ta anténa je namířená na mě.

Tím, že jsem se vzpamatoval a dokonce tím, že jsem ho politoval a vyslal tak emoci, jeho emoční receptory mě zachytily, rozpoznaly a on se mohl vrátit k primárnímu úkolu. A tím nebyla obrana před rozběsněnou ženštinou – měl za úkol mě zabít.

Přes svůj stav jsem si to uvědomil a strach vzal ocelové koště a zametl opilost kamsi stranou, do temného kouta myslí. Čím obnažil emoce a situaci ještě zhoršil.

Mistr Sun kdysi řekl:

„Když to nejde po zlém, musí to jít po ještě horším!“

Su využila chvíli, kdy ninža přeskupoval svoje chapadla, sko-

čila po něm a s vypětím veškeré energie jím mrštila do otevřených dveří kuchyně.

To není nic platné, Su, pomyslel jsem si. On se vrátí. Snad si nemyslíš, že na mne zapomena a poletí se podívat do kuchyně, jestli je úhoř hotový?

Však jsem taky zaslechl, jak to v kuchyni rachotí. Ninža proměněný v projektil rovnal pokličky po svém.

„Nech raději ty poklice na pokoji, nebo bude paní zuřit!“ křikl jsem na něho.

Spíš jsem mu měl radit, aby je umyl a vyleštil – abych získal čas. Dokud se zabývá kuchyní, jsem v bezpečí. Až je uklidí, zase se do mě pustí, to by sis měla uvědomit, moje milá pošetilá Su.

Hrubě jsem Su podcenil.

Uvědomovala si dobře, že se ninža vrátí. Jenom chtěla manévrem získat čas.

Ne dlouhý.

Dostatečný k tomu, aby strhla se zdi svůj taiji jian, oboustranně broušený rovný meč. Já jsem jí ho kdysi opatřil, historický meč z doby poslední dynastie Quing, nádherný kus dlouhý 81 centimetrů, se zřetelným středovým hřbetem ji, s diamantovým profilem, s vyrytým obrazem fénixe na jedné, draka na druhé straně.

Jmenoval se Třpyt rosy, ten meč. Měla jich tu v sále po zdech víc, ovšem Třpyt rosy bylo mistrovské dílo. Můžete mi věřit, jeden čas jsme takové meče, ať už čínské jiany nebo japonské katany, s Dědkem vyráběli u nás ve kvelbu za krámem ne snad ve velkém, ale v množství větším než malém. Takový meč má jádro z měkké oceli, kterou je třeba obalit tenkými plátky tvrdé oceli. Oceli se nespotřebuje mnoho, na začátku je kvádřík asi tři kila těžký, pokud byste ho vážili na Plesnivce. Ten se nasekne, ohne a vyklepává, pak se znovu přehne a začnete znovu. Je to takový šupináč, tenhle meč ukovaný klasickým způsobem.

Su strhla Třpyt rosy ze zdi, tasila a to, co se dělo potom, se slilo do jednoho doslova oslnivého okamžiku.

Robotický ninža, vyhozený ze dveří podniku, jako by to byl

obtížný host, pokud bych si mohl dovolit takové přirovnání ve stavu, v němž jsem byl, opsal dráhu podobnou vlásence, rozprostřel svoje antény a zachytil moje velmi zmatené emoce. Možná, že i zaváhal, zda jsem to opravdu já, protože to, co ze mě vycházelo, asi jen málo zapadalo do vzoru, jímž vybavili jeho paměťové registry. Nemá cenu se zpětně zabývat psychologií robotických ninžů. Jisté je, že jsem tak či onak zapadnul a ninža na mě nastoupil tak, jak si ho vymysleli a jak ho prostřednictvím doktora Kurze vyrobili.

V tom okamžiku jsem se už zvedal ze země. Šlo to, pravda, ztuha, protože se země pode mnou kymácela. Uvnitř opilého Kuby Nedomého seděl úplně střízlivý Kuba Nedomý a ten si uvědomoval, co se děje kolem něho a v něm.

Tenhle střízlivý Kuba viděl blížícího se ninžu, lesklou zlatou kouli ježatou vějířovitě rozevřenými chapadly. Spatřil i ústí energetického emitoru. Byla to malá bílá ploška kruhového tvaru, čistá jak hostie vytažená z pece.

Aspoň mi to nezanese do těla nějaké svinstvo, pomyslel si střízlivý Kuba Nedomý uvnitř opilého Kuby Nedomého.

Do zorného pole najednou vstoupila Su.

Viděl jsem ji mnohokrát v akci a znal jsem její oblíbené postoj ve střehu. Toto byl Sia š', dolní postoj neboli Postoj sehnutého hada. Používá se obvykle proti atakujícímu protivníkovi tak, že ho obrátce zespona podebere mezi nohama, zvedne a přehodí.

Neměl jsem čas přemýšlet, který že rozštěp mezi jednotlivými chapadly bude Su pokládat za rozkrok. Stála v postoji sehnutého hada a Třpyt rosy držela po pravé straně těla.

Pak se to stalo.

Robot vypálil a současně, možná o zlomek vteřiny dřív, docela určitě o zlomek vteřiny dřív, pohnula Su mečem, měkce a bez námahy, a nastavila plochu Třpytu rosy paprsku mířícímu na mé tělo.

Paprsek narazil na meč, odrazil se a napálil robota rovnou do emitoru, jak se mělo záhy ukázat.

Su mi později vysvětlovala, že se na to nápadné místo dívala.

Neměla ponětí, co to vlastně je, jenom jí něco říkalo, že je to důležité místo.

„Bylo to kulaté a bílé. Nemohla jsem od toho odtrhnout oči,“ říkala mi.

Zlatá Su!

Energetický výboj zasáhl oblast, která byla rozhodně nejvíce nebezpečná: a spálil robotův emitör. Každé přirovnání kulhá, takže se pokusím zapajdat: bylo to, jako by se škorpión bodl do ocasu a vypálil si žihadlo. Nebo jako kdyby obrněnec vystřelil raketu a ta se vrátila a upálila mu rampu.

Robot se zakymácel, zpomalil, až se zastavil, a tápal kolem sebe chapadly. Pomalu se otáčel kolem své osy. Vypadalo to, že ho výboj ochromil nebo přinejmenším oslepil. Něco takového se muselo stát, vždyť zásah vyvolal uvnitř jeho parabiotického organismu obrovský žár. Nebyla to kovadlina, která snese všechno. Bylo to mistrovské dílo kybotechniky sklonku jednadvacátého století a paprsek měl přinejmenším takový žár jako špička autogenního plamene.

Su se ke mně pomaličku otáčela.

To už jsem stál, velmi vratce, na nohou, vyrobených z převaržených špaget. Střízlivý Kuba Nedomý si už představoval, jak mu bude Su později, až se to všechno přežene, vyčítat, že se v tak vypjaté chvíli opil jako čuně, a že se bude bránit, že nebyl opilý, ale emočně dezaktivovaný za účelem vybavit se mimikry vůči vražednému robotovi, a ona že bude oponovat schopností opilců vymýšlet si výmluvy a že vykrucování nemění nic na faktu, že jsem byl podobný praseti a že to byla docela obyčejná opilost a žádné mimikry a žádná emoční dezaktivace, ale docela obyčejná opice.

Netřeba dodávat, že tato předpověď byla podivuhodně přesná a splnila se do puntíku.

Šla ke mně, meč v pravé ruce, šla těžce, jako by přicházela z velké dálky, uondaná až na samotný okraj sil. V obličejí měla šedou únavu a zároveň i pocit úlevy. Věděla, že je po všem, jakýsi instinkt jí to napovídal. Byla mistrem tradičních bojových umění, ale i o moderních zbraňových systémech věděla své.

Ninža je dezaktivovaný, vypálený, neškodný.

Oko, před chvilkou v barvě bělma oka baziliškova, bylo černé, spečené, k nepotřebě.

„Děkuju ti, Su,“ řekl jsem těžkým jazykem. „Bylo to o fous. Je po všem.“

„Ne tak úplně,“ ozval se s námitkou Dědek.

„Copak, Dědku?“ chtěla vědět Sun.

„Co ti policajti venku?“

„Policajti venku...“ uvědomila si Su a pak jí došlo, co se stalo. Ta banda v uniformách jí zničila hermetizované dveře! Šla se podívat.

Místo vchodových dveří, jejích krásných dveří z lakovaného dřeva, ozdobených zlatými znaky vyjadřujícími štěstí, měla chuchvalec šedé hermetizační pěny, navíc smrduté.

„To zavinili oni, idioti!“ začala láteřit. „Podívejte se na ty dveře, jak vypadají!“

Nadávala víc, než bylo bezpodmínečně nutno. Zřejmě tím uvolňovala napětí, něco jako aktivní odpočinek, jak by radil psycholog.

„Paní Su,“ řekl Dědek opatrně, „pokuste se na to dívat z té lepší stránky.“

„Copak tohle má nějakou lepší stránku?“ křičela rozlícená Su a máchala mečem Třpyt rosy tak zuřivě, že Dědek raději ustoupil, aby mu snad špičkou nepoškrábala pancíř.

„Kdyby tu nebyla ta pěna,“ říkal Dědek smířlivě, „měli bychom tu plno policajtů. A to já radši pěnu.“

„Co se vlastně stalo?“ chtěla vědět Sylva, Petrova manželka.

I ona měla nakoupíno, šampaňské dovede stoupat do hlavy rychlovýtahem.

„Porucha hermetizace.“

Dědek to řekl tak autoritativně, že by mu uvěřil každý, kromě mě. Dovedl nasadit tón úředního hlášení, proti kterému není odmluvy.

„A co tady dělá tenhle magor?“ divil se Petr a ukazoval na ninžu.

„To je Ronin,“ vynořil se mi v opilé části vědomí nápad. Robotický ninža. Proč tedy ne Ronin? „Je to něco jako maskot. Domácí přítel.“

Ronin, řikejme mu tak, se pomalu pohupoval ve vzduchu a zvolna se ke mně blížil. Ustupoval jsem od něho, ale díky alkoholovému opojení jsem nepocíťoval nic, co by připomínalo strach. Stoprocentně jsem důvěřoval tomu, že mu Su vytrhala všechny zuby a že mě nekousne.

„Ronin? Vypadá hnusně, jako pavouk,“ podotkla Sylva.

„Něco takového mě podrápalo na obličej!“ mračil se Petr.

„To se vám muselo jen zdát. Nezlob se, ale jsi opilý.“

„Je odporně opilý,“ opile láteřila Sylva. „Už mě to tu nebaví. Pořád něco bouchá a praská a taky to tu smrdí. Na tenhle večírek dlouho nezapomenu!“

„Já taky ne,“ řekla Su velmi upřímně.

Podářilo se jí hosty vyprovodit zadním východem a s viditelnou úlevou se vrátila.

„Co je nového?“

„On za mnou chodí jako pejsek,“ řekl jsem a sám jsem nevěděl, jestli si stěžuju nebo chlubím.

„Kdo?“

„Ronin!“

Kdo ví, co s ním výboj udělal. Pohyboval se malátně. Už se nedokázal bleskově přesouvat, jak to předvedl venku na koridoru a jak to dělal i poté, co pronikl dírou v těch krásných dveřích do Modré laguny. Batolil se vzduchem, kolébal se při tom ze strany na stranu a malátně pohyboval chapadly. Pořád ale směřoval ke mně.

„Jako by tě miloval,“ podotkl Dědek Čuchák.

„Co řekneme policajtům?“ ozvala se Su.

No ovšem, policajti!

Vlna opojení opadala a to, co po ní zbylo, byl lepkavý nános mrzuté nálady.

„Přijdou a budou se vyptávat,“ pokračovala Su. „Co jim řekneš?“

„Že mě napadl robotický ninža.“

„Budou chtít vědět, kde se vzal. Budeš muset prozradit Mantellu.“

„Mantella je venku, on se bude vyptávat!“

„Nebude to vyšetřovat jenom on. Svoje prsty si smočí i další policajti. Je to politicky citlivý případ. Robotický ninža! To bude něco pro média. Budeš muset shodit doktora Kurze.“

„Proč?“

„Jak vysvětlíš, kde se tu ninža vzal?“

„Řeknu, že o tom nic nevím.“

„Musel bys za sebe nechat mluvit Dědka. Na něm nepoznají, že lže,“ řekla. „Na tobě to poznají těmi svými detektory hned.“

„Jste živí?“ ozval se odkudsi Mantella. Zřejmě se mu podařilo pěnou prostrčit komunikační sondu.

Nadýchl jsem se, abych mu odpověděl. Dědek na mě mávnul, abych mlčel, a převzal roli mluvčího.

„Většina z nás ano.“

Gestem mi naznačoval, abych se klidil. Z předsíně bylo slyšet harašení. Policisté vrtali do hermetizační pěny díru. Inu, policajti. Nenapadlo je hledat zadní vchod, uvědomil jsem si.

„Uklid' se. Zmiz. Jen tak získáme čas,“ ozval se mi Dědek v komlinku.

Pomalou jsem ustupoval.

„Co ho napadlo?“ ptala se Su.

„Chce, abych se ztratil z parády. Má pravdu. Potřebuju čas.“

„To mi pověz, na co ty potřebuješ čas,“ řekla trochu vztekle.

„Někdo na mě ušil boudu. Hnusnou, podlou. Zneužil Mantellu. Podstrčil mu data s autoexekem pro vyvíječ.“

„Jsi pořád ještě opilý,“ řekla znechuceně. „Kdo by na tebe šil boudu? Kdyby na tebe chtěl poslat ninžu, nepotřeboval by Mantellu a Kurze. Poslal by ho na tebe rovnou.“

„To právě je divné. A chci zjistit, kdo to udělal a proč to udělal.“

„Kubo, ty jsi nic neprovedl. Nech to na policii.“

„Chceš, abych slezl z prkna a koukal, jak za mě jiní tahají kaš-tany? To nemůžeš myslet vážně.“

Mířil jsem k zadním dveřím, kudy před chvílí odešli naši přátelé.

„Jdi se podívat, jestli je čistý vzduch, prosím,“ požádal jsem ji. Otevřela dveře.

Vyšlehly za nimi blesky, jako by tam čekala stovka robotických ninžů a všichni naráz to do ní našili energetickými zbraněmi.

„Na slovíčko, paní Su,“ stačil jsem zaslechnout.

„Co se tam děje?“ zeptal jsem se.

Opřela se o dveře, které zabouchla tak rychle, jak jen to šlo.

„Plastivize. Zpravodajský štáb. Budou dělat ostudu mému podniku.“

Z jedné strany policajti, z druhé plastivize a kolem mě se plete pitomý Ronin. Kdyby aspoň ten chtěl zmizet, napadlo mě rozmrzele.

Za dveřmi se ozývaly křiky a harašení a z druhé strany chroustala chapadla jakéhosi policejního dolovacího zařízení. Jistě na něm bude inventární číslo a bude fungovat jen napůl, takže se dá čekat, že převrhne fikus, až se dostane dovnitř.

A Ronin se kolem mě nepřestával motat.

Bylo souzeno, aby se celá tahle příhoda odehrávala v duchu mně co možná nejméně příznivém. Obvykle jsem měl svěží chytré nápady já. Po půl láhvi Absolutky jsem měl jediný nápad, že by bylo dobře někam zalézt a usnout. Ronina bych si mohl dát pod hlavu jako polštářek přezdívaný coby muřík.

„Paní Su, musíme Kubu dostat pryč. A Ronina taky,“ oslovil ji Dědek zase tím rozhodným tónem, který nepřipouštěl námitky.

„Jen ať si ho policajti odvezou.“

„V jejich rukou nebude v bezpečí,“ řekl Dědek.

Nevím, jak ho to napadlo. Rozhodně to zabralo, i když ne hned.

„Proč by měl být u policajtů v menším bezpečí než u vás, Dědku?“

„Ninžu na něho poslal Mantella. Teď není čas vám všechno vysvětlovat. Mantella je v tom pravděpodobně nevinně, jenže ve výsledku je to jedno. I kdyby to neudělal záměrně, robota dostal na Kubovu stopu on a co se stalo jednou, může se opakovat.“

Su na něho zkoumavě hleděla. Byla dobrý pozorovatel a mě dovedla prokouknout líp než policejní detektory. Říkala, že mám svoje hříchy v obličejí vepsané hlouběji než egyptské hieroglyfy. Zato na Dědkově tváři nebylo znát nic. Co byste chtěli vyčíst z karbonitu?

Věděla jen to, že Dědek nikdy nelže.

Nanejvýš třídí skutečnosti, jak tomu říkal. Všechno, co řekne, je pravda, jenomže ne vždycky řekne všechno a to, co neřekne, tu a tam způsobí, že vyřčená pravda zase nemusí být tak stoprocentně pravdivá.

„Přišel od Mantelly?“

„Je to tak, Su,“ přidal jsem se. „Není čas na vysvětlování.“

Dívala se střídavě na jednoho a na druhého. Křik od zadních dveří sílil a zprědu bylo slyšet, jak Mantella povzbudivě povykuje, že už brzy budou u nás.

„Záchranný pytel,“ vyhrkl jsem.

Konečně jsem byl schopen svěžího chytrého nápadu.

Moji přátelé nebyli schopni svěžího chytrého pochopení.

Až po trestuhodně dlouhé chvíli, kterou jsem mu později zlomyslně vyčítal, to Dědkovi došlo.

„Budeme předstírat, že je Kuba raněný. Rychle, aktivujte pytel!“

V předsíni, která měla v nouzi sloužit jako přechodová komora, byly záchranné pytle naštosované v jakýchsi včelích buňkách. Čistě teoreticky měl počet těchto pytlů odpovídat počtu míst ve veřejně přístupném podniku plus další pytle pro personál plus deset procent navíc. Když chtěly úřady ztrpčít provozovateli kafírny život, poslaly na něho pytlou komisi. Ta se bavila přepočítáváním pytlů a srovnáváním zjištěného počtu s počtem seslí včetně stoliček a šamrlí, a když to byla hodně zlá komise, zkoušela funkčnost pytlů. Všechno to byla pitomost od té doby, kdy několikanásobně jištěná kopule zastřešovala celý habitat. A navíc, dokud tohle tady byla ještě ta správná Luna, úřadům do toho nic nebylo, co kdo dělá pro svoji záchranu. Každý šutrák měl povinnost se postarat sám o sebe a nikdo mu nenabízel ani oběd

zdarma, ani záchranu při dekompresi. Postarej se a zachrániš se, nepostaráš se, tak jdi k čertu. Byly to blátácké móresy zavlečené z Plesnivky, tyhle komise a s nimi spojená buzerace.

Hnusné, něco jako plesnivé nohy. I když, na druhou stranu... Jak poměry přituhovaly, nedá se vyloučit, že se fundákům podaří propašovat nějakou bombu, starou dobrou jadernou anebo gravitonovou, kdyby byli obzvlášť pilní. Takže by nakonec i na ty záchranné pytle mohlo dojít a dokonce by se hodily i jako pohřební pytle.

Tak daleko jsme ale nedošli.

Su otevřela namátkou jedno pouzdro a cosi jako velký bílý spacák vyklouzlo ven. Zaváhal jsem.

„Tak skoč do toho,“ řekla Su.

Nenechal jsem se dlouho pobízet. Záchranný pytel příliš věrně připomínal čerstvě ustlanou postel, abych zbytečně váhal, až na tu desinfekci, která z něho byla cítit. Klesl jsem do něho a on se okamžitě nafoukl. Těšil jsem se, že se nade mnou zavře a až mě bude Dědek transportovat k doktoru Kurzovi, protože kam jinam by mě vozil, když chce namluvit Mantellovi, že mě ninža poranil, pěkně si schrupnu a z opice, která se ve mně držela svými posledními drápký, se vyspím. Cesta k blaženému hajání v záchranném pytli však měla ještě jednu překážku.

Jmenovala se Ronin.

Vklouzl jsem do pytle a už tu byl, koule ježatá chapadly, a cpal se za mnou. Hrabal chapadly a bylo vidět, že si už vyhlédl místo v nohách pytle.

Dědek se sehnul, vytáhl ho jako plže z ulity a odhodil stranou. Ronin udělal elegantní oblouk a proklouzl mu pod rukama a už se zase začal hrabat na vyhlédnuté místo.

„Nechte ho,“ řekl jsem Dědkovi. „Aspoň ho taky dostaneme pryč.“

Od vchodu se ozvaly zvuky svědčící o tom, že moji přátelé budou mít to potěšení pohlédnout Mantellovi tváří v tvář v nejbližších okamžicích.

Su se nade mnou skláněla a zavírala pytel.

Což byl okamžik, díky němuž jsem dostal další svěží nápad.

„Pust' ty novináře.“

„Ty ses zbláznil!“ řekla a vytušil jsem, že mě chce do pytle definitivně zavřít, a tím mi vzít náladu na další svěží nápady.

„Chceš se s Mantellou vybavovat ty, nebo to necháš na plastivizácích?“

Něco jako blaženost se jí rozlínulo na obličeji, když jí došlo, co tím myslím.

„Krom toho, že jsi ožralý jako čuně, jsi také geniální.“

„Ožralý tvou vodkou, miláčku. A navíc to byla emocionální dezaktivace.“

Poté mě dezaktivovala jediným trhnutím uzávěru. V pytli nastala na chvilku tma. Vzápětí se aktivovaly senzory vnějšího pohledu. Agregát pro udržení života poznal, že jsem při vědomí, a dbal doporučení psychologů, že raněný chce vidět kolem sebe. Je třeba ho zbavit úzkosti. Zaslechl jsem cosi jako konejšivou hudbu. Uvědomil jsem si, že je to jakési psychohypnotikum, které mě má ukolébat a zbavit stresu.

Snad to působilo i na Ronina, protože jsem cítil, jak se mi v nohách chruje jako pes, když vám vleze pod deku. Chapadla stočil pod sebe a dotyk jeho povrchu byl příjemně teplý. Napadlo mě, že jsem docela rád, že ho tu mám.

A už tu byli.

Su si to dobře načasovala. Počkala, až se Mantella prokouše vrstvou pěny a v té správné chvíli uvolnila zadní vchod do lokálu.

Uslyšel jsem halasení a dusot.

Útočný šik reportérů vedl ramenatý mladý chlápek s nápadně bílým obočím a řasami, čistý albín by to byl, nebýt stejně nápadně černí jeho kudrnatých vlasů. Tehdy jsem ho viděl poprvé na vlastní oči, Jeronýma Mohawka, vycházející hvězdu plastivizního zpravodajství. Netajil se svým přáním: chtěl by stát v přední frontě boje s fundamentalisty. Ve svých komentářích naznačoval, že fundáci mají v habitatech svoje lidi a chystají obrovskou sabotáž.

Hned se ukázalo, že to byl ode mne opravdu šťastný nápad, nechat Mohawka a Mantellu se střetnout.

Mohawk totiž nejednou vypustil bublinu, z níž plynulo, že Mantella je v odhalování infiltrovaných agentů nápadně neúspěšný, a kdo ví, jak to s ním je.

„Vy koukejte zmizet,“ oslovil Mantella Mohawka. „Tady nemáte co dělat. Probíhá tu vyšetřování.“

„Tohle je veřejně přístupný podnik,“ křičela na něho Su. „Nevyhazujte mi hosty. Musím se postarat o raněného.“

„Kdo je raněný?“

„Co se stalo?“

Policista i reportér kladli otázky. Ve vaku, v teple, obklopen příjemným prostředím, s Roninem skrčeným u nohou jsem se dobře bavil. Hypnotikum si poradilo i s alkoholem v mé krvi a ten působil tak, jak by působil měl a ne vždycky působí, totiž jako podporovatel dobré nálady.

V tu chvíli si Mohawk všiml dveří, zalepených hermetizační pěnou.

„Únik vzduchu? Co se tu stalo, paní Wang-li?“

„To je úřední tajemství,“ řekl Mantella a Mohawk se zaradoval, protože vycítil nejistotu v jeho hlase.

„To se podívejme!“

A podíval se. Ve dveřním otvoru se pitomě batolil ten nešťastný nešika robot, který nechtě prostřelil díru do dveří a umožnil ninžovi vniknout dovnitř.

„Tady se střílelo!“

Chlapci z jeho štábu pilně snímali celou tu scénu a někde v zázemí zpravodajské ústředny směnař přerušil dojemný příběh o fundamentalistické dívce a šutrákovi, který zůstal omylem na Plesnivce, a zamilovali se jeden do druhého.

Bylo to rušné a z mého pohledu zábavné a docela jsem se divil, že se Su nebaví, že dokonce vypadá pěkně naštvaně. Zahlédl jsem i Dědka, jak se k ní naklání a něco jí šeptá. Vzápětí oslovil i mě.

„Doktor Kurz je už na cestě,“ znělo mi v komlinku. „Za chvíli budeš pryč.“